

Joegoslavische Kettingbrieven

Joegoslavische Kettingbrieven
COAB 2019

1. De Joegoslavische Kettingbrieven
2. De Paarse Draak
3. De Psychologie van de Eindeloze Winkelstraat
4. De Advertenties van Arentrecht
5. De Bloem in het Bos
6. De Joegoslavische Kettingbrief
7. De Joegoslavische Kettingbrief II
8. De Joegoslavische Kettingbrief III
9. De Toverbeker en het Toverbordje
10. Olifantensoep
11. Doosje met Geheimen
12. De Eeuwige Oorlogen
13. De Gezichten van Mallemoe
14. De Gezichten van Mallemoe II
15. De Kikkerkoning
16. De Kikkerkoning II
17. Flamingo Dagen
18. Liefdeslittekens
19. Wilde Honden
20. Wilde Honden II
21. De Wilde Hond
22. IJziek
23. De Speelgoed Fabriek
24. Ik en mijn Video Spelletje

De Joegoslavische Kettingbrieven

Met een kettingbrief is het altijd het geval dat mensen de brief naar een aantal mensen moeten doorsturen en er wordt dan geluk of geld beloofd, en vaak wordt er ook ongeluk voorspelt voor hen die de ketting zouden breken. Aan deze invloeden is de kettingbrief dus onderhevig. Een ieder die de kettingbrief dus ontvangt en doorstuurt kan daar dus heel makkelijk veranderingen in aanbrengen, dingen toevoegen en dingen weglaten, zodat de oorspronkelijke boodschap in de kettingbrief zich geheel kan gaan vervormen, en er verschillende versies zijn. Maar wat is het risico daarvan, want is dit ook niet een soort verbreken van de ketting ?

Sommige versies zullen het niet overleven, terwijl andere versies het dan weer wel overleven. Dit maakt het onderwerp 'de kettingbrief' dus een interessant onderwerp voor onderzoek. In de volgende verhalen weten we dus eigenlijk niet in welk stadium de kettingbrief zich bevindt. Het zijn Joegoslavische kettingbrieven geschreven tijdens de Joegoslavische oorlog. De namen, adressen, beloftes en bedreigingen zijn weggelaten. Alleen het verhaal is overgebleven. Bij het lezen van de kettingbrief mag je je ook afvragen : in hoeverre is het leven niet één grote kettingbrief ? En waartoe was de kettingbrief uitgezonden ? Om met dwang aandacht te vragen voor de noodsituatie in Joegoslavië ? De verhalen van de kettingbrieven gingen zelfs over de grenzen van Joegoslavië heen, en werden dus ook in andere talen vertaald. Of waren er andere motieven in het spel ?
Mysterie.

Wie de verhalen heeft geschreven is onbekend. Sommigen beweerden dat geestelijken van Joegoslavië ze schreven om de bevolking moed in te spreken of wat afleiding te bezorgen, terwijl weer anderen beweerden dat ze door Joegoslavische soldaten of buitenlandse soldaten die daar werkten waren geschreven om er doorheen te komen. En zo ontstonden de Joegoslavische kettingbrieven die er uiteindelijk voor zorgden dat de oorlogen werden beëindigd. Omdat na de oorlog de Joegoslavische kettingbrieven langzaam verdwenen heb ik ze verzameld en opgetekend opdat ze bewaard zouden blijven, want ze waren inmiddels medicinaal gebleken.

Sommigen van deze kettingbrieven uit Joegoslavië waren al vrijwel uitgestorven. Eén zo'n kettingbrief vond ik terug in een afgelegen museum ergens in Ethiopië en kon ik overkopen voor veel geld. Een andere kettingbrief heb ik opgekocht vanuit een soortgelijk museum uit Rusland. Ook werden laatste exemplaren van bepaalde Joegoslavische kettingbrieven bewaard en bewaakt door stijfkoppige bejaarden waarmee ik eerst over en weer moest discussiëren over hoe belangrijk deze brieven en verhalen waren voor het algemeen welzijn van het volk. Maar ja, met een beetje ervaring als literair wetenschapper weet ik het dan uiteindelijk toch voor elkaar te krijgen, en het resultaat is dit boek.

Maar nu wil het voorval dat dit voorwoord ook eens een Joegoslavische kettingbrief scheen te zijn, als één van de verhalen die de monniken of soldaten van Joegoslavië in de oorlog schreven, dus nu weten we nog niks. Er kan tussentijds van alles mee gebeurd zijn, Jan en alleman kunnen er dingen aan hebben toegevoegd, maar we moeten het er maar mee doen. Het herinnert ons in ieder geval terug aan het tijdperk van de Joegoslavische kettingbrieven.

De Paarse Draak

De paarse draak had een doorn in zijn hart,
Hij wilde de draak helpen, en ging daarvoor diep het bos in,
Naar de grotten waar de draak woonde,
De draak woonde in een kasteel boven de grotten

De draak wist al dat hij zou komen en sprak :
Ik sta alleen, en ik zal alleen blijven staan, altijd.
In zijn hart was ook de paarse traan en een boze geest.
En hij sprak tot de boze geest : 'Er is een jongen op pad naar mij. Doodt hem.'

En de boze geest ging uit van het kasteel, op zoek naar de jongen.
Maar zij vond hem niet, en ging terug.

'Niet velen zijn zo dom als jou,' sprak de draak tegen de boze geest.
En er was nog een andere boze geest in zijn hart, een verborgene, en die riep hij toen, en gaf
dezelfde opdracht : 'Doodt de jongen.'
En de boze geest ging uit. De boze geest was woest en tierde.
Maar ook deze boze geest kon de jongen niet vinden.

'Misschien heb ik het wel gedroomd,' sprak de paarse draak,
'Dat er een jongen naar mij op pad is.'

Maar de jongen was op pad gegaan, alleen de andere kant uitgegaan,
Hij wilde gaan naar de boom die eens het hart van de draak had verwond.
'Ik sta alleen, en ik zal alleen blijven staan, altijd,' zei de draak.
En dat was ook precies hetzelfde wat de boom zei toen de jongen bij de boom aankwam.

'Wil jij dan een doorn in jouw hart om te voelen wat ik en de draak voelen ?'
'Oh ja,' zei de jongen, 'want de derde zal de sleutel zijn, om het hart te verlichten.'
En de boom stak de jongen in zijn hart met een doorn, en de jongen viel in een diep slaap.
Ook de jongen kreeg zijn eigen kasteel, en doornen groeiden er omheen, woeste doornen die wilden
steken, een ieder die te dichtbij zou komen.
En toen de jongen wakker werd kon hij alleen maar zeggen : 'Ik sta alleen, en ik zal alleen blijven
staan, altijd.'
Hij voelde nu aan dat wanneer er iemand dichtbij hem zou komen, dan zou de pijn alleen maar
groter worden, dan zou de doorn hem dieper steken.
En de jongen weende paarse tranen, en de paarse tranen waren zijn enige gezelschap.
Maar boze geesten waren er niet, want de jongen had zijn hart gegeven.
En door zijn pijn viel de jongen vaak in een diepe slaap.

En hij had een droom van een meisje die tot de boom kwam,
En de boom zei weer, net als de draak eens zei : 'Ik sta alleen, en ik zal alleen blijven staan, altijd.
Wil jij dan een doorn in jouw hart om te voelen wat ik, de draak, en de jongen voelen ?'
Maar het meisje antwoordde niet, en kwam niet te dicht bij de boom.
Ze had een kleine schop meegenomen en begon te graven, en bleef graven totdat het nacht was.
Uiteindelijk kwam ze uit het gat met een sleutel die ze had gevonden.
Ze hield de sleutel voor de boom en richtte het op de boom en zei :
'De eerste heeft het hart verwond, de tweede heeft het hart bewaakt, de derde heeft het hart verlicht,

en de vierde zal het hart doen verdwijnen.'

En zo hadden sinds het meisje was gekomen de draak en de jongen geen hart meer, maar een sleutel, en de sleutel kon maar op één slot passen.

De Psychologie van de Eindeloze Winkelstraat

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,
Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek

Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.

Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.
'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.
Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

'Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.
'Geeft niet, geeft niet,' zei de winkelier. 'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'

'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'

'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.

'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'

'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.

'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'

'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.

'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.

'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.

'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.

'De eindelozen,' zei de winkelier.

'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.

'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.
Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.
'Dat boek ken ik,' zei de jongen.
'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.

'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'

'Sufferd !' riep de winkelier.

'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'

'Dat is het ook !' foeterde de winkelier. 'Wat dacht je dat het anders was ?'

'Een winkel ?' zei de jongen.

'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.

'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.

'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.

'Nee, hier niet,' zei de winkelier.

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.

Toen begon de jongen maar met lezen. 'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'

Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.

'En ?' vroeg het meisje.

'En wat ?' vroeg de jongen.

'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere taal.'

Het meisje begon te lachen. 'Dan had je het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'

'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.

'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'

En de jongen dwaalde en dwaalde en vroeg zich af wat er in het boek zou staan. Wel stonden er soms plaatjes in het boek in de vreemde taal. 'Ik lijk wel Jan Huigen in de ton met een hoepeltje

erom,' dacht hij bij zichzelf. 'Was ik maar weer in de eindeloze winkelstraat op weg naar de haven. Ik was zo stom om me af te laten leiden door dat meisje. Eerst was ze zo eindeloos praatgraag, maar nu, nu ....'

Opeens stond er een fee voor de jongen in een roze jurk, met een toverstafje. 'Boekjes lezen, hè, boekjes lezen,' zei de fee. 'Ik dacht dat je op weg was naar de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'maar het duurde eindeloos, en ik raakte in een eindeloos gesprek.'

'Dat is geen reden om dan maar boekjes te gaan lezen,' zei de fee.

'Wat moest ik dan doen ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de fee, 'wat een vraag. Er staan hier chocolade winkels door de hele straat, en meneer weet niet wat hij moet doen.' Toen begon de fee te lachen. 'Neem eens een chocolaatje voor de verandering.'

'Tja, daar had ik even niet aan gedacht,' zei de jongen.

'Dus ga je maar achter de meisjes aan ?' zei de fee glimlachend.

'Ik kwam haar toevallig tegen, en ze hield me aan de praat,' zei de jongen.

'Toevallig hè ?' zei de fee glimlachend. 'Maar toevallig stonden er ook een heleboel chocolade winkels aan weerszijden van de straat, en daar had je geen oog voor ? Malle jongen.'

'Ik werd gewoon afgeleid,' verdedigde de jongen. 'Ze praatte maar door, en belemmerde mij het zicht. Ze bleef me maar lastig vallen, ook toen ik doorliep.'

'Ja ja,' zei de fee, 'dat zeggen ze allemaal. En toen besloot je haar maar mee te nemen naar je boot in de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'misschien zou dat haar kalmeren, want ik kwam toch niet meer van haar af, en het was eindeloos.'

'Een chocolaatje had wonderen kunnen doen,' zei de fee.

'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'het spijt me. Mag ik dan nu een chocolaatje ?'

'Zoek ze zelf maar,' zei de fee, terwijl ze haar tong uitstak naar hem.

Toen vloog ze weg.

'Bah,' zei de jongen. 'Die feeën van tegenwoordig zijn nog wel erger dan meisjes.'

Hij keek in een bak op een winkelschap, en zag er chocolaatjes liggen, maar je raadt het al : die waren natuurlijk eindeloos duur.

'Zie je nu wel !' riep de jongen. 'Ik word hier eindeloos bedrogen. Maar ja, niemand schijnt hier toch te zijn, en de winkelier zal alweer verdwaald zijn, dus ik neem er maar eentje.' Hij haalde de wikkel van de chocola eraf, en toen het zilveren folie en begon van het chocolaatje te eten. 'Lekker,' zei hij. 'Die fee had toch wel echt gelijk. Had ik eerder moeten doen, had ik eerder moeten doen.'

Hij liep verder met zijn hoofd in de wolken. 'Chocolade is toch wel het heerlijkste wat bestaat,' zei hij. Opeens botste hij tegen een politie agent op. 'Chocolaatjes stelen, hè ?' zei de agent.

'Er was hier niemand en ik was verdwaald,' zei de jongen. 'Ik moest toch wat eten.'

'Dat zeggen ze allemaal,' zei de politie agent. 'Kom maar mee.'

'Nou, ik ben blij dat je me gevonden hebt,' zei de jongen. 'Haal me hieruit.'

'Nee, je gaat er dieper in,' zei de politie agent. 'We zijn hier niet zo gesteld op dieven.'

En zo leidde de politie agent hem naar een lift, en ze gingen heel hoog. Even later kwamen ze op een hoge verdieping uit. Hier werden allemaal boeken verkocht. 'Nee, geen boeken !' riep hij. 'De fee zei dat ik op zoek moest gaan naar chocola in plaats van boeken.'

'Niks mee te maken,' zei de politie. 'En dit zijn trouwens toch chocolade boeken.'

'Dat is geen straf dan,' zei de jongen.

'Het is eindeloos duur, dus ik zou er maar niet aanzitten als ik jou was,' zei de politie agent, 'want anders ga je nog hoger het gebouw in.'

'Maar wat moet ik eten dan ?' vroeg de jongen. 'Ik heb honger. Je kunt me toch niet laten verhongeren ? Dus deze gevangenis voedt zijn gevangenen niet ?'

'Niks mee te maken,' zei de politie agent. 'Wees blij dat je nog leeft. We kunnen niet voor alles zorgen.'

'Bah, wat flauw,' zei de jongen. 'Wat een flauwe bedoening allemaal.'

'Je was toch op weg naar de haven, naar je boot ?' zei de politie agent.

'Ja, maar ik kwam iemand tegen,' zei de jongen, 'en die leidde me hier naartoe. Ik had natuurlijk nooit naar haar moeten luisteren. En nu is ze weg.'

De politie agent begon hem uit te lachen. 'Dat is mijn dochter,' zei hij. 'Zij werkt voor ons. Zo krijgen we nieuwe klanten.'

'Gevangenen zul je bedoelen,' zei de jongen sip.

'Kop op,' zei de politie agent. 'Ik heb ook nog een andere dochter. Zou je die niet willen ontmoeten ?'

'Wat staat me dan te wachten ?' vroeg de jongen.

'Kom maar mee,' zei de politie agent. Weer gingen ze de lift in, en ditmaal gingen ze nog hoger. 'Hoe hoger je komt, hoe meer de winkels in elkaar overlopen, en dan is het veel kleiner.'

Plotseling stond de jongen met de politie agent weer op straat, en alles was niet eindeloos meer. 'Wat vreemd,' zei de jongen.

'Het was een verkleinings-lift,' zei de politie. 'Nu ben je pas waar je wezen moet. Mijn andere dochter wacht op je bij de haven.'

'Vreemd,' zei de jongen weer, en liep over straat op weg naar de haven. Ergens halverwege kwam hij weer de eerste dochter van de politie agent tegen. 'Ha, ben je daar weer !' riep ze van een afstand.

'Ik heb geen tijd nu,' zei hij. 'Iemand wacht op me bij de haven.'

'Heb je een afspraakje ?' zei het meisje lachend. Toen liep ze lachend door.

Bij de haven aangekomen zag de jongen een ander meisje staan. 'Ben jij de dochter van de politie agent ?' vroeg de jongen.

'Ja, hoezo ?' vroeg het meisje geïrriteerd.

'Nou, ik mag toch wel wat vragen,' zei de jongen. 'Dan hoef je niet direct zo boos te doen. Je vader zei dat je me hier zou opwachten.'

'Mijn vader zegt zoveel, daar heb ik niks mee te maken,' zei het meisje. 'Ik wacht hier op heel iemand anders.'

'Op wie dan ?' vroeg de jongen.

'Gaat je niks aan,' zei het meisje. 'Wijsneus.'

'Je bent gierig,' zei de jongen.

'Gierig ?' lachte het meisje ineens, en rende toen weg.

Het leek wel alsof alles toen nog kleiner en nauwer werd. De jongen had moeite met ademen. Het leek wel alsof alles op hem afkwam om hem te verpletteren. 'Moet dat chocolaatje zijn geweest,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik ook altijd met mijn goede ideeën. Ik moet terug naar die lift, want hier is het nog erger.'

Hij begon al te hijgen en puffen van de benauwdheid, en liep weer terug naar het punt waar de politie agent hem bracht. Daar stond de eerste dochter van de politie agent weer. 'Alsjeblieft, ik smeed je,' zei de jongen. 'Breng me weer terug naar de verkleinings-lift.'

'Wil je dat het nog kleiner en benauwder wordt ?' vroeg het meisje lachend.

'Nee, groter, eindelozer,' zei de jongen. 'Dit is ook niks.'

'Jij weet ook niet wat je wil,' zei het meisje lachend. 'Ik dacht dat je een afspraakje had ?'

'Het was een misverstand,' zei de jongen. Daar kwam ook de politie agent weer aan. 'Wat sta jij hier nog te staan !' bulderde hij. 'Lopen, naar de haven !'

'Je dochter wilde niet,' zei de jongen.

'Niks mee te maken,' zei hij.

'Je kan niemand dwingen,' zei hij.

'Dat maak ik nog wel uit,' zei de politie agent, 'en nu lopen.'

'Ik ga naar de haven, naar mijn boot, maar niet naar haar,' zei de jongen.

Toen rende de jongen terug naar de haven, naar zijn boot, en stapte naar binnen. Het was er een enorme rotzooi. Hij startte direct de motor. 'Ik moet hier weg,' dacht hij bij zichzelf, 'weg.' Gelukkig was de zee hier niet eindeloos. Het was maar een riviertje. Maar alles werd alleen maar kleiner en benauwender. Weer ging hij terug naar de haven, ging zijn boot uit, en op zoek naar de tweede dochter van de politie agent. Die stond daar ergens met een telefoontje. 'Alsjeblieft,' hijgde hij. 'Breng me terug naar de verkleinings-lift,' zei hij.

'Vergrotingslift zul je bedoelen,' zei het meisje, terwijl ze gewoon doorging met haar telefoongesprek.

'Alsjeblieft,' hijgde hij, 'als alles maar weer groter en eindelozer wordt.'

'Waarom neem je niet gewoon een chocolaatje ?' vroeg ze, terwijl ze weer doorsprak aan de telefoon.

'Heb ik niet,' zei de jongen.

Het meisje grabbelde even wat in haar tas, terwijl ze doorsprak aan de telefoon, en gaf hem toen gehaast een chocolaatje. Hij haalde de wikkel er vanaf en toen het zilveren folie en begon ervan te eten. 'Mmm,' zei hij, 'zo lekker. Chocola is toch wel het heerlijkste wat er is.'

'Je bent laat,' zei het meisje.

'Ik was er al, maar toen wilde je niet,' zei de jongen. 'Je zei dat je op iemand anders wachtte.'

'Dat moet een vergissing zijn,' zei het meisje. 'Kom maar.'

Het meisje leidde hem toen naar de vergrotingslift die weer helemaal naar beneden ging naar het eindeloze winkelgebouw. Hij was zo opgelucht. 'Wat is de bedoeling hiervan ?' vroeg hij.

'Nou,' zei het meisje, 'de bedoeling is dat de klant het niet in zijn hoofd haalt nog ooit uit onze winkel te ontsnappen.'

Einde

De Advertenties van Arentrecht

De winkelstraat aan de zee was lang,
De poppenmaker wilde zijn poppen niet laten gaan,
Zij die in de weilanden waren liepen snel,
Op zoek naar de wildernis

Dit zijn advertenties van Arentrecht,
De bosvrouwen gaan tot de rand om dan hun gezegdes te roepen,
Maar wie luistert ?

En zij die luisteren, waar eindigen zij ?
Achter de weilanden liggen de kampen en de campings,
Achter de weilanden .... de werkterreinen ...

Wie kan het begrijpen ?
Dit zijn de advertenties van Arentrecht,
Dit is wat de bosvrouwen roepen aan de randen,
En verder gaan ze niet ...

Ik kwam hier vaak, maar nu niet meer,
Ik zag ze staan met hun wapens, en durfde niet meer,
Ik rende terug,
Nee, ik wilde niet in militaire dienst,
Aan de rand van de weilanden, zoveel kazernes ...

Nu heb ik geen hoop meer op ontsnapping,
Maar de advertenties van Arentrecht zijn nog steeds in mijn hoofd,
In mijn herinneringen zijn ze, maar er is geen toekomst ...

Het is allemaal al zo lang geleden, en nu zijn er weer nieuwe dingen ...

De Bloem in het Bos

Ze waren in het bos op zoek naar een bijzondere bloem, de Lelystad. Ze gingen heel diep tot daar waar het bos leek over te gaan in een oerwoud, een wildernis met slingerplanten. Daarna liep het weer over in bosgebied, heide, dicht op elkaar staande bomen en veel heuvelen. Ze haalden de boslucht diep in. Op de heuvelen groeide vele soorten grassen. De Lelystad bloem was een geheim, een groot geheim. Het was een grote bloem met witte kelken. Er droop wit sap uit. Het droop zo de

rivier in, de bosrivier. Toen ze bij de bloem waren aangekomen dronken ze van het sap alsof het siroop was. Hier hadden ze lang op gewacht. Het was heel kleverig spul.

De bloem gaf een krijts. Het was alsof ze schokdraad hadden aangeraakt, alsof ze allemaal onder stroom stronden opeens. Het was nu onweer in hun hoofd. Weer begon de bloem te krijzen. 'Wat is er, bloem?' vroegen ze.

'Iemand heeft me wakker gemaakt,' sprak de bloem. 'Het was hier altijd zo rustig dat ik sliep.'

Maar het sap van de bloem was een slaapsap, en ze werden steeds slaperiger, totdat ze samen met de bloem in slaap vielen. En de bloem nam hen in haar op. Nu had het geheim zich teruggetrokken, maar ze droomden dromen waarin ze het geheim zagen. En het geheim was een klok van levenssappen. En de tijd dreef voort, en ze grepen ernaar, maar niemand kon het vastpakken. Ze waren in de bloem gevangen, en moesten het doen met hun dromen, maar het was meer dan genoeg. Terug naar de tijd wilden ze niet meer. 'Hoe konden we zo dom zijn naar de tijd te grijpen?' zeiden ze.

En de bloem prikte in hun vingers, en ze krijsten als de bloem. 'Wie heeft ons wakker gemaakt?' riepen ze.

'Nee, jullie dromen,' zei de bloem. En de bloem zoog hen dieper naar binnen, waar een stad was in de bloem. Maar het was geen echte stad, meer een dorp in de wildernis, een samenleving. En de mensen van de bosstad verwelkomden hen. En de mensen hier vertelden elkaar verhalen, versierden elkaar met de geheimen van het bos. En ze dronken meer en meer van het sap van de bloem, wat een slaapdrank was, opdat zij nog dieper in de bloem zouden gaan, tot onbekende geheimen, dieper en dieper in de dromen van de bloem.

Einde

De Joegoslavische Kettingbrief

Pas op met wat je doet of denkt.

Is het je weleens opgevallen dat heel veel mensen denken dat ze het altijd beter weten dan de ander, en dat eigenlijk onze hele samenleving hierop is gebouwd? Groepen werken zo, organisaties en ook landen. Zij weten het beter. Het merkwaardige is dus dat we dit in elke cultuur tegenkomen, en dat ze allemaal iets anders zeggen, dus wie weet het nu echt beter?

Het antwoord is: Het zijn allemaal spelletjes die de mens speelt, hele gevaarlijke spelletjes, want de

lucht zit vol met onzichtbare parasieten die op een andere frequentie zitten zodat de mens ze NIET kan zien, maar die er dus WEL zijn, en ze houden ervan mensen tegen elkaar op te stoken. Ze leven namelijk van BLOED. Daarom moeten we oppassen met iedere gedachte en elk woord, want ze hebben het op ons gemunt en ze komen gecamoufleerd. Een gewaarschuwd mens telt voor twee.

Er is dus een geestelijke oorlog gaande. Hier is een verhaal tijdens de Joegoslavische oorlog in de 90-er jaren waarin deze twee oorlogen elkaar kruisten. Het ging om een Joegoslavische kettingbrief. Met een kettingbrief is het altijd het geval dat mensen de brief naar een aantal mensen moeten doorsturen en er wordt dan geluk of geld beloofd, en vaak wordt er ook ongeluk voorspelt voor hen die de ketting zouden breken. Aan deze invloeden is de kettingbrief dus onderhevig. Een ieder die de kettingbrief dus ontvangt en doorstuurt kan daar dus heel makkelijk veranderingen in aanbrengen, dingen toevoegen en dingen weglaten, zodat de oorspronkelijke boodschap in de kettingbrief zich geheel kan gaan vervormen, en er verschillende versies zijn. Sommige versies zullen het niet overleven, terwijl andere versies het dan weer wel overleven. Dit maakt het onderwerp 'de kettingbrief' dus een interessant onderwerp voor onderzoek. In het volgende verhaal weten we dus eigenlijk niet in welk stadium de kettingbrief zich bevindt. Het is dus een Joegoslavische kettingbrief geschreven tijdens de Joegoslavische oorlog. De namen, adressen, beloftes en bedreigingen zijn weggelaten. Alleen het verhaal is overgebleven. Bij het lezen van de kettingbrief mag je je ook afvragen : in hoeverre is het leven niet één grote kettingbrief ? En waartoe was de kettingbrief uitgezonden ? Om met dwang aandacht te vragen voor de noodsituatie in Joegoslavië ? De brief ging zelfs over de grenzen van Joegoslavië heen, werd dus ook in andere talen vertaald. Of waren er andere motieven in het spel ? Mysterie.

Als Joegoslavische 'geestelijke oorlogs-soldaat' zat hij met buitenlandse soldaten die in de Joegoslavische oorlog hadden geholpen samen in hetzelfde ziekenhuis. Hij zag ze nog zo op de grond zitten, de oorlog herbeleevende, trillende, in een shock, telkens weer dezelfde flashbacks. Hij probeerde ze te kalmeren, en liet hen wat van zijn tekeningen zien. 'Daar kun je veel geld mee verdienen,' zei er eentje. Het waren zijn vrienden. Zij hadden allemaal hun leven gegeven voor een hoger doel. Eentje van hen ging naar een psychiatrische kliniek. Hij wilde hem niet alleen laten gaan, ook al ging het in die tijd al beter met hem. Hij dacht dat hij misschien ook anderen daar kon helpen. Hij ging daar naartoe uit liefde. Hij kwam daar en er waren verschillende incest slachtoffers die hij ook probeerde te helpen. Hij was daar voor een paar weken geweest, anders zou hij er zelf aan onderdoor gaan, omdat er daar dingen gebeurden die het daglicht niet konden verdragen. Hij had het zaad gezaaid. Dat is waar hedendaagse volgelingen van het 'kruis-principe' behoren te zijn, nergens anders. Het bezoeken van de zieken, de gevangenen, de hongerigen. Dat is het pad van het kruis. Hij was hiertoe geroepen.

Wie hielp die jongens ? Wie hielp die meisjes ? Niemand. Hij omhelsde ze, en werd ervoor bestraft door het medische personeel, die in de waan waren dat ze 'professioneel' waren. Maar die jongens en meisjes vertelden hem dat wat hij deed hen had behoed tegen zelfmoord. Nu wil het voorval dat een mevrouw hier totaal niets van wilde weten, en hier ook totaal niets van wist, en om hem een hak te zetten dan maar ging rondbazuinen dat hij in een inrichting zat en wilsonbekwaam was, en dat zijn kinderen daarom afgenomen moesten worden. Zoveel voor het helpen van oorlogsslachtoffers en incest-slachtoffers voor een paar weekjes. Diezelfde mevrouw had hij ooit eens geleerd dat mensen elkaar alleen maar van onderen konden helpen, en niet van bovenaf. En waar zat die mevrouw die al deze dingen zei ? Hoog en droog in haar 'huisje' met zijn kinderen, niet willen weten en beseffen dat de steden en dorpen zelf al 'inrichtingen' zijn. Diezelfde mevrouw had hem ooit eens gezegd dat ze een demoon was die naar de aarde was gezonden om mensen bang te maken. Later lijdde deze mevrouw aan geheugenverlies naar eigen zeggen, en wilde haar hart niet blootleggen, vanwege het monster die het had gewaagd voor incestslachtoffers en oorlogsslachtoffers naar zo'n plaats te gaan voor een paar weken. Natuurlijk moest dat door haar

nog eens extra gedramatiseerd worden, en moest ze dat eens extra bespotten.

Deze mevrouw heeft nooit navraag gedaan naar wat er gaande was, maar deed zich voor alsof ze er alles van wist. Ook wilde deze mevrouw zich nergens in verdiepen, maar anderen moesten zich wel in haar verdiepen. Demonen bestonden volgens deze mevrouw eigenlijk niet meer. Deze mevrouw zag ze niet, dus in kleuterschool taal konden die er dus ook niet zijn, ook al was de hele wereld een grote rotzooi en sprak alles zichzelf tegen. Bij deze mevrouw was het de ene keer dit en de andere keer dat.

Hij had deze mevrouw geleerd dat gedachten en woorden al snel demonen konden zijn en dat we niet zomaar mochten denken en spreken vanwege dit gevaar, maar deze mevrouw kon dat allemaal niets schelen en dacht en sprak maar alsof het een lieve lust was. Maar genoeg over deze mevrouw.

De Joegoslavische Kettingbrief II

Verraad in de steden,

vervolgde de Joegoslavische geestelijke oorlogs-soldaat,

De steden zijn inrichtingen,

Ze weten het niet,

Ze weten niet eens wat een 'inrichting' is,

Het is een scheldwoord,

Heb je er weleens gekeken ? Ben je er weleens geweest ?

Mensen die voor JOU hebben gevochten zitten daar,

Mensen die hun leven voor anderen hebben gegeven,

Mensen die ervoor hebben gezorgd dat JIJ nu veilig kan leven,

Verder zit het er vol met incest-slachtoffers, daklozen en politieke gevangenen,

Wat heb jij voor hen teruggedaan ?

Of denk je het allemaal beter te weten en ben je vergeten wat ze allemaal voor JOU hebben gedaan ?

Op dit punt begon de Joegoslavische geestelijke oorlogs-soldaat te schelden en vervloekingen uit te spreken als een oordeels-profeet,

De steden waren verdoemd in zijn ogen,

De steden waren nog wel ergere inrichtingen,

De steden waren daadwerkelijke gekkenhuizen,

Want zij hadden deze oorlogen veroorzaakt, en zij hadden ervoor gezorgd dat zoveel mensen naar zulke ziekenhuizen moesten, en dat anderen hen moesten bezoeken, omdat een mens altijd alleen maar van anderen geholpen kon worden.

Zo vervolgde de Joegoslavische geestelijke oorlogs-soldaat :

Ben JIJ de beste stuurder die aan wal staat, die vanaf een zogenaamde veilige woning hoog en droog allemaal gemakkelijk praat over iemand anders die zijn leven in de oorlog voor jou heeft gegeven? Zo veilig is het niet. Je bent gefopt. Je bent nog wel op een ergere plaats terecht gekomen door je gedrag, door tegen jezelf en anderen te liegen. Hier leeft misleiding op misleiding.

En zo was de tweede Joegoslavische kettingbrief nog wel erger dan de eerste. Omdat het nogal grote gevolgen zou hebben om deze kettingbrief niet door te sturen, en mensen al in grote angst leefden vanwege de oorlog, stuurden velen hem door.

De Joegoslavische Kettingbrief III

Hij woonde met mensen in een huis die van een hele zware kerk waren.
De familie had een eigen gedeelte, maar ze deelden de badkamer.
Soms spiekten de meisjes weleens als hij de badkamer gebruikte.
Er waren gaten in de muur waar je doorheen kon kijken.
De zoon van die familie was vroeger zijn klasgenoot.
Ze hadden vaak ruzie.

De meisjes moesten zich altijd heel zedelijk kleden vanwege de zware kerk.
Ze mochten ook geen gebruik maken van lingerie.
Hij daarentegen was heel vrij, en sprak over van alles.
Maar zij waren gesloten mensen. Dat moest zo van die kerk.
Er waren een heleboel dingen die hij niet wist.

De zware kerk was erg zwaar, en ik bedoel heel zwaar.
Dingen moesten op een bepaalde manier klaargemaakt worden.
Daar mocht niet van afgeweken worden.
Anders zouden ze geloofsproblemen krijgen, en dat hadden ze veel.
Voor hen was het soms ook niet haalbaar, maar het moest.

Hij had wel medelijden met ze.
Het was alsof ze leefden met een pistool tegen hun hoofd.
Niks mocht. Alles moest.
Ze hadden eigenaardige spullen.
Ze mochten geen lingerie, maar hun meubiliar was gewoon puur lingerie,
hun stoelen, hun tafels, hun manden, allemaal met verfijnde decoratie.
Hij keek altijd zijn ogen uit als hij daar was, en dat gebeurde niet veel.
Hij kwam daar eigenlijk alleen maar met koninginnedag, want dan was de koningin op de televisie,
en dat wilde hij graag zien.
Hij had geen televisie. Hij was te vrij voor een televisie. Maar in die zware kerk moesten ze een
televisie hebben. Dat was verplicht. Alle zenders werden beheerd door hun dominees. Die waren de
hele dag door op de tv.

Het was een zware kerk, zo zwaar dat er geen medeleven getoond mocht worden. Het leven was

lijden, en dat had iedereen verdiend. Hij wilde ze troosten en bemoedigen, maar dat werd door hen niet geaccepteerd. Ze waren als de orthodoxe zwanen in Joegoslavische grachten. Eén verkeerde beweging of een verkeerd woord, en ze vlogen je aan. Op een keer kwam hij zijn vroegere klasgenoot tegen in het winkelcentrum, maar ze hadden alweer bijna ruzie. Het ging over poppen. In die zware kerk moesten mannen met poppen spelen. Dit was preventief, want zo zouden ze van de vrouwen afblijven. Zijn vroegere klasgenoot beschuldigde hem ervan eens zijn pop te hebben gestolen of kapot gemaakt. 'Zo lang geleden,' zei hij. 'Ik kan me dat niet meer herinneren, maar als je er echt nog zo mee zit, dan gaan we nu lekker naar een poppenwinkel, en dan koop ik een nieuwe pop voor je.' En zo gebeurde het. Hij nam de jongen mee naar een poppenzaak, en kocht voor hem een hele dure en sjieke pop, in zedelijke klederdracht. De vroegere klasgenoot was daar heel blij mee, en het was direct vrede.

Ze leefden in Joegoslavië,
Er was geen tijd voor oorlog meer,
Want de poppen marcheerden,
Elke man kreeg zijn pop,
opdat de vrouwen konden emanciperen.

De Toverbeker en het Toverbordje

Eens waren er dertig prinses die door een heks waren betoverd tot wachters op een hoge toren. De toren was zo hoog dat het hoogste deel niet gezien kon worden, en de toren was zo breed dat het de helft van het land vulde. Als iemand de trap omhoog wilde bestijgen, dan kwamen er ballen van steen en ballen van vuur naar beneden, en maakten voor lange tijd het land onveilig. Daarom verbood de koning dat nog iemand naar de toren zou gaan.

De koning had veel verdriet van het verlies van zijn dertig zonen. De dertig prinses waren nu angstaanjagende wachters die op de top van de toren moesten marcheren. Zij moesten de schat van de heks bewaken : een toverbeker die nooit op zou raken, en waarmee je onder de grond kon reizen, en een toverbord dat altijd vol was, en waarmee je in de lucht kon reizen.

De koning had een erge hekel aan de heks. Was hij nu maar wat aardiger voor haar geweest, dan was alles niet zo erg als het nu was. Ja, de koning had veel spijt wat hij de heks had aangedaan. Een oud bedelvrouwje kwam eens aan de poort en vroeg om onderdak, maar de koning zond haar weg. Hoe kon hij nu weten dat het een heks was ? En een heks kun je maar beter onderdak geven, anders zal het je je hele leven berouwen. Dat was de koning nu wel duidelijk geworden.

Sindsdien was de koning altijd goed voor bedelaars, en had hij z'n lesje wel geleerd. Op een dag kwam één van de bedelaars tot de koning. 'Koning,' zei de bedelaar, 'ik heb gehoord wat er gebeurd is. Ik kom uit een ver land, maar ik heb een lange tijd onder de grond gewoond, en eens zag ik de heks met haar toverbeker langskomen. Ik volgde haar, en ze kwam in een bron van licht, waar ze onzichtbaar werd. Zo ging ik ook naar de bron, en in een bliksemschicht stond ik bovenop de toren waar u zonen gevangen worden gehouden. Ze waren inderdaad de meest afschuwelijke wachters geworden, en marcheerden gevaarlijk rond. Maar ze konden mij niet zien, omdat ik onzichtbaar was. De toverbeker was verdwenen, omdat de heks daarmee onder de grond was, maar het toverbordje dat altijd vol was stond daar, en ik nam ervan, en steeg op in de lucht. Hoever ik gekomen ben weet ik niet, maar ik was zo hoog waar nog geen mens ooit was gekomen. Hier kwam ik in een wereld waar de meest wonderlijke sprookjesfiguren waren. Zij vertelden mij dat uw zonen geheime sprookjes in zich droegen die nog nooit waren verteld. De betovering zou worden verbroken wanneer die sprookjes zouden worden verteld.'

Toen liet de koning de beste sprookjesvertellers van het land komen, om zoveel mogelijk sprookjes te verzamelen en te vertellen, maar er gebeurde niets. Toen liet de koning de bedelaar weer terugkomen, en vroeg hem waar onder de grond die lichtbron was. De koning zond toen tien lakeien met de bedelaar mee. De koning hoopte dat zijn lakeien de prinsen konden bevrijden. Maar de heks wachtte hen al op. In een lichtflits betoverde ze de lakeien in stenen wachters die de lichtbron moesten bewaken, maar de bedelaar zag de toverbeker staan, greep de beker en dronk ervan, terwijl hij nog dieper onder de grond kon reizen. Na een lange tijd kwam de bedelaar in een sprookjesrijk zo diep onder de grond waar geen mens ooit was geweest. Hoe diep het was, wist hij niet, maar er waren hier wonderlijke sprookjeswezens. Zij vertelden dat zij eens samenleefden met de sprookjeswereld boven de lucht, maar de heks had het rijk verscheurd. In de lichtbron verborg de heks sprookjes, en de twee sprookjeswerelden zouden weer bij elkaar komen als die verborgen sprookjes zouden worden verteld.

Weer ging de bedelaar naar de koning, en weer liet de koning de beste sprookjesvertellers komen, en ook de beste sprookjesvertellers uit andere landen, maar er gebeurde weer niets. Maar toen kreeg de bedelaar een idee. Hij had nu immers zowel het toverbordje als de toverbeker. Met het toverbordje kon hij nu de toverbeker naar het rijk boven de lucht brengen, en dan zouden zij met de toverbeker naar het rijk onder de grond kunnen gaan. Vanaf die dag werd er heel wat heen en weer gereisd, en ze vertelden elkaar de wonderlijkste sprookjes. Niet lang daarna marcheerden de stenen lakeien en de wachters van de toren naar de dichtstbijzijnde stad, en begonnen de sprookjes te vertellen. Langzaam maar zeker brak de betovering, en de koning kon zijn dertig zonen en zijn tien lakeien weer in de armen nemen.

Olifantensoep

"Dag mijnheer, gaat u daar maar alvast zitten. Wij zullen u de olifantsoep zo opdienen. Doet u maar alvast uw schietgebedje, en schrijft u uw laatste woorden maar alvast op voor uw familie, en strooi alvast wat zout op uw hoofd."

- "Pardon, waar is dat goed voor ? Ik heb mijn soep graag zonder zout, en wat u daarvoor allemaal zei moet een grapje wezen."

"Nee nee, u begrijpt ons verkeerd. De olifantensoep eet u graag met wat zout."

- "Helemaal niet, ik wil zoutloze olifantensoep."

"Nee nee, alweer verkeerd begrepen, mijnheer. Wij bedoelen dat de olifantensoep u graag lust met zout. De olifantensoep, daar gaat het om, niet u. Het is uw laatste kwartier, dus geen praatjes maken nu. Hier wordt de olifantensoep niet gegeten. Alleen de olifantensoep zelf eet."

- "Wel potverdrie, wat is dat voor een belachelijke tent hier ? Ik neem aan dat de olifant dood en gesneden in de soep ligt ?"

"Nee nee, mijnheer, nu niet beledigend doen naar de olifant, en al helemaal niet naar de soep. De soep eet u, niet andersom. Ik hoop dat dat nu duidelijk is."

- "Ober, u bent een klier. Wat een grapjas bent u, zeg. Dit is mijn laatste kwartier ? Dan is dit uw laatste vrije dag, want ik ga zo naar de politie om u te laten arresteren."

"Mijnheer, de politie in deze stad arresteert niet, maar kan alleen gearresteerd worden. U had uzelf beter moeten informeren voordat u naar Hendrik Ido Ambacht zou komen."

- "En wie verricht dan de arrestaties, ober ? De kok ?"

"Nee, de olifantensoep."

- "Hè bah, wat een flauwe mop."

"Het is geen mop. U had hier niet moeten komen. U komt hier nooit meer weg. In dit restaurant zijn alleen ingangen, geen uitgangen."

- "Wat een belachelijk restaurant dan, ober."

"Ach ja, ergens moeten de rollen toch omgedraaid zijn ?"

- "Ober, u verpest mijn hele dag met uw flauwe grappen. Daar heb ik nu allemaal geen tijd voor. Kunnen we even ter zake komen ? Doet u mij maar een broodje gezond in plaats van olifantensoep. Of moet ik dat ook met mijn leven bekopen ?"

"Ik zal erover nadenken. Dan moet u wel een hele goede reden hebben."

- "Goede reden, ober ? Ik ben geen crimineel. Toe, geef me gewoon dat broodje gezond, dan is deze onzin afgelopen. Wat is er gebeurt met de stelling : de klant is koning ?"

"Die stelling is hier nooit geweest, mijnheer. De klant is hier geen koning, maar een dief."

- "U bent een verschrikkelijke ober. Ik wil een andere ober, nu. Ik heb geen tijd voor al deze onzin."

"De andere obers zijn nog wel erger dan ik. U heeft het maar getroffen met zo'n ober als ik."

- "Ik geloof er helemaal niks van, ober. Hoe kunnen ze nu erger zijn dan dit ?"

"Nou, gewoon, ze leggen direct de loop van een geweer in uw nek. Dat heb ik nog niet bij u gedaan. Dat moet nog komen."

- "Nog komen ? Zeg ober, bent u nu helemaal gek geworden. Zo benader je geen klanten."

"Klanten, mijnheer ? Zeg maar gerust zware misdadigers."

- "Wat heb ik misdaan ?"

"U kunt beter vragen wat u niet heeft gedaan."

- "Ober, u kent mij niet. U weet niets van mij af, dus bespaar me al deze vooroordelen."

"Ik weet alles van u af, mijnheer. Ik ken u door en door. U staat schuldig. Ik weet genoeg."

- "En hoe weet u dat allemaal ?"

"Ik ben niet dom, en ook niet gek. Uw hele leven heb ik al spionnen om u heengezet. Dit restaurant houd iedereen in de gaten. En nu bent u hier, omdat het ons wel welletjes werd."

- "Ober, u heeft waarschijnlijk uw dag niet. Niemand heeft mij gevolgd, en niemand heeft mij hier naartoe gebracht. Het is mijn eigen keuze geweest, en ik vertrek ook weer op eigen keuze."

"Mijnheer, zoals ik u al uitlegde vertrekt niemand hier. U bent hier op de juiste plaats, en op het juiste moment, voor het juiste gerecht. Denkt u nu echt dat u uzelf kunt vertrouwen ?"

- "Ober, neem wat rust. Misschien dat het morgen beter gaat. Dit heb ik niet verdiend, en ik heb ook geen strafblad. Misschien bent u met iemand anders in de war."

"Nee nee, mijnheer. Zo makkelijk komt u niet van ons af. Het is ons restaurant, dus wij bepalen de regels. Ik vergis me zeer zeker niet. Ik heb alles nauwkeurig bijgehouden."

- "Goed ober, ik zal u betalen voor uw tijd, en dan vertrek ik hier. Dit is niet langer uit te houden. Hoe haalt u het allemaal in uw hoofd."

"Mijnheer, nu geen politietje spelen. U bent hier in een restaurant, niet op het politie bureau, en trouwens hier doet de politie zulke dingen niet, dus ik zou maar ophouden als ik u was. De klant betaalt hier ook niet, maar wij betalen uw begrafenis. Lief, hè ?"

- "Ober, nu moet u ophouden, anders ga ik geweld gebruiken. Ik wil hier nu weg."

"Er wordt hier geen geweld gebruikt door klanten. U kunt er alleen over dromen. Dat is nog net niet strafbaar."

- "Nou, dat valt me weer mee dan. Kunnen we nu stoppen ?"

"Stoppen ? We zijn net begonnen."

- "Ja, maar dit is echt te belachelijk voor woorden. En er komt nog meer ? Ik heb zo een afspraak."

"Wij betalen uw begrafenis en regelen uw afspraken. Wij zullen ook al uw papieren regelen, terwijl u naar de hel gaat. Mooi geregeld, toch ?"

- "Hel ? Ben ik hier nu in de kerk gekomen ofzo ? En waarom niet naar de hemel ?"

"Mijnheer, u bent een gevaarlijke crimineel. Zelfs de hel is nog te goed voor u, maar ziet u, wij zijn de slechtsten nog niet."

- "Dan ga ik nu naar een ander restaurant. Dit kan echt niet waar zijn."

"Andere restaurants in Hendrik Ido Ambacht zijn nog wel erger dan die van ons."

- "Nog erger ? Hoe is het mogelijk."

"U zult het nooit uitvinden, mijnheer. Uw reis stopt hier."

- "En de hel is zeker jullie smerige achtertuin ?"

"Nu niet beledigend gaan doen, mijnheer. Daar maakt u het alleen maar erger mee."

De klant verliest nu echt zijn geduld, en slaat de ober neer. "Breng hem maar naar het ziekenhuis. Ik ben er klaar mee. Ik heb lang genoeg mijn geduld bewaard !" roept de klant hysterisch van woede.

Een lange ober in een witte jas komt toesnellen. "In het ziekenhuis liggen alleen dokters. De patiënten moeten de dokters opereren," spreekt de lange ober traag.

"Dat kan deze patiënt niet," spreekt de klant. "Ik heb hem tegen de vlakte geslagen. Zelfverdediging."

"Hij doet geen vlieg kwaad," sprak de lange ober. "Hij heeft alleen een hele grote mond. En dreigen, hè, veel dreigen."

"Maar waarom ontsla je hem dan niet ?" vroeg de klant.

"Sorry, dat kunnen de werkers van het restaurant niet, ontslaan," sprak de lange ober traag. "Dat kunnen alleen de klanten."

"Dan zijn jullie nu beiden op staande voet ontslagen !" bulderde de woeste, schuimbekkende klant.

"Heeft hij u niet verteld dat de andere obers nog wel erger zijn ?" vroeg de lange ober.

"Ja, dat zei hij inderdaad," briepte de klant. "Jullie zijn allemaal ontslagen ! Ik ontsla dit hele restaurant !"

"Maar heeft hij u niet verteld dat de andere restauranten nog wel erger zijn dan dit restaurant?" vroeg de lange ober.

"Dat heeft hij zeker," brulde de klant, zo woest als een leeuw.

"En heeft hij u er dan niet bijgezegd, dat wanneer dit restaurant dichtgaat er nog wel tien andere restauranten in de plaats worden geopend, wel tien maal erger dan dit restaurant?" vroeg de lange ober.

"Nee, dat niet, dat niet," brulde de klant, "maar wie zegt dat ik dat moet geloven? En ik kom hier nooit meer in Hendrik Ido Ambacht!"

"Jammer dat we u zien gaan," sprak de lange ober.

"En u gaat ook," briede de klant. "Pak uw spullen, en vertrek. U bent ontslagen. Ik verklaar dit restaurant gesloten, eens en voor altijd."

"U vergeet uw olifantensoep," sprak de lange ober.

Een verschrikkelijk monster kwam aanrennen en slokte de klant op.
In één hap!

"Dat was op het nippertje," sprak de lange ober traag. "Nou, Loofhaar, we kunnen hier nog steeds blijven werken, jongen, dankzij de olifantensoep," terwijl hij de gevallen ober helpt op te staan.

"Ja," sprak de andere ober. "Ik wist dat we met dit recept geen verkeerde keuze hadden gemaakt. Tegenwoordig denken mensen dat ze zomaar van alles kunnen eten."

Doosje met Geheimen

Met zijn voet was hij getrapt in een stuk glas wat op de bodem lag van het natuurmeer. Als troost mocht hij logeren bij zijn oud-tante, samen met zijn broertje. Maar er woonde een heel vervelend meisje bij zijn oud-tante in de flat die hem altijd plaagde. Ondanks dat had hij het reuze naar zijn zin bij zijn oud-tante, en vooral de lift van het flatgebouw vond hij heel interessant. Op een dag kwamen hij en zijn broertje vast te zitten in de lift. Zijn broertje drukte op de alarm knop. Het vervelende meisje kwam toen voor het raampje staan en riep : 'Laten we hen er maar in laten. Dan leren ze het af om telkens met de lift te spelen.' Hij was heel bang en had buikpijn. Even later kwamen er een oude vrouw en een man. De oude vrouw was erg boos, maar de man tilde hen eruit.

Bij zijn oud-tante gingen ze veel kaarten. Dan kwam er soms ook een vriendin van de oud-tante voor een avondje kaarten. Haar stopwoorden waren : 'Je zit de boel te verzieken,' als ze het aan het verliezen was, en ook zei ze telkens : 'Oh moeder, wat een piene, piene, piene.' Als de oud-tante er niet doorheen kwam met haar kaarten, dan zei ze vaak : 'Het is weer bar en boos.' Hij onthoude deze zinnnetjes voor als hij het vervelende meisje tegenkwam die hem altijd plaagde. Telkens als hij het meisje tegenkwam of aan haar dacht, was het weer net alsof hij met zijn voet in het glas trapte. Ook voelde het alsof hij in de brandnetels werd geduwd. Het was als een gemeen insect wat hem stak, dieper en dieper, maar toen de logeerpartij voorbij was en hij weer naar school moest was hij haar alweer snel vergeten. Misschien had ze dan toch niet diep genoeg gestoken, anders zouden ze beiden sterven.

Het jaar erop ging hij weer, maar ditmaal alleen. Ze was zo anders geworden, vriendelijker. Maar hij wist dat hij op zijn hoede moest zijn. Ze nodigde hem uit om naar haar kamer te komen. Heel voorzichtig stemde hij toe, om haar toch een kans te geven. Ze liet hem een souvenir zien, een vreemd ding uit een ver land. 'Niet aanraken, hoor,' zei ze.

'Wat is het ?' vroeg hij.

Ze zweeg. 'Ik kan er niet over praten,' zei ze toen.

Hij bleef maar kijken naar het ding. 'Komt het uit het bos ?' vroeg hij.

'Alsjeblieft, stop erover,' zei ze.

'Maar dan had je het me niet moeten laten zien,' zei hij.

'Ga maar weer weg,' zei ze. Ze was ineens niet meer zo vriendelijk. Toen is hij maar gegaan. Ze wilde hem klaarblijkelijk dus wat laten zien wat hij niet begreep.

Het was eigenlijk een hele vervelende opmerking van zijn oudtante die maakte dat hij er niet meer wilde komen. Het jaar erop ging hij niet meer. Hij had verder nog wel goede herinneringen aan de logeerpartijen, dus ze had niet diep genoeg gestoken, anders zouden ze beiden sterven. Ze stuurde hem zo nu en dan nog kaarten, en hij schreef ook heel soms terug. Tot zijn grote verbazing kreeg hij op een dag ook een brief van het meisje. Het was een hele geheimzinnige brief, en hij voelde een kracht die hij nog niet kende, iets heel dieps binnenin. Ze wilde dat hij voor haar zou vechten. Ze zei dat ze een doosje had gekregen met iets erin, weer een souvenir uit een ander land, wat zo sterk zou zijn dat het heel Nederland zou kunnen veroveren. Het maakte hem heel nieuwsgierig. Hij schreef terug en vroeg wat er in het doosje zat. Ze schreef terug dat het een geheimpje was. Hij zou maar moeten komen. Met de trein ging hij naar haar toe. Ze was blij hem te zien en omhelsde hem. Op haar kamer liet ze hem het doosje zien. 'Hier, maak maar open,' zei ze. Hij nam het doosje en opende het. Er zat een briefje in waarop stond : 'Gefopt. Ik wilde je alleen maar zien.'

'Flauw hoor,' lachte hij. Ze was verder wel aardiger dan vroeger, wat volwassener geworden. Het jaar erop kwam ze bij hem logeren, en nog steeds ging alles goed. Ze besloten zelfs te trouwen. Maar tot een huwelijk is het nooit gekomen, want op een dag was ze spoorloos vermist en is nooit meer teruggevonden. Ditmaal was hij diep genoeg gestoken. Hij voelde zich van binnen sterven, en wist ook dat zij diep genoeg gestoken was dit keer om te sterven, maar wie dit op zijn geweten had en hen te diep gestoken had zou hierdoor zelf ook sterven. Alleen er was geen enkel spoor. Het was in die dagen dat hij weer besloot te logeren bij zijn oud-tante. Ze hadden inmiddels haar nare opmerking uitgepraat. Zijn oud-tante moest hem ook nog wat anders opbiechten. Ze had een afscheidsbrief gehad van het meisje, maar ze had erbij gezet dat ze het aan niemand mocht vertellen. Eerst wilde ze zich daaraan houden, maar toen ze zag hoe hij er aan onder doorging moest ze wel ingrijpen. Er stond in dat het leven niks voor haar was, en dat ze het bos in zou gaan in haar trouwjurk die ze voor het huwelijk had klaargemaakt. Ze zou dan net zo lang doorlopen totdat ze bij een bosrivier of bosmeer zou komen, en zou haarzelf daarin laten wegglijden.

Hij begon te jammeren. 'Maar waarom, waarom ?'

'Ik weet het niet,' zei ze. 'Ze had nogal vreemde dingen op haar kamer staan, hele duistere dingen, die kreeg ze van een oom die naar allerlei verre landen ging. Die oom zou haar ook soms hebben bedreigd, en hij heeft nog wel ergere dingen gedaan waar ze nooit over wilde praten.'

'Zou het doorgestoken kaart zijn, die brief ?' jammerde hij. 'We hebben nu in ieder geval een spoor.'

'Zou je eens aan haar grootmoeder moeten vragen,' zei ze, 'die kent haar het best. Ze woont ook hier op de flat.'

Zo gezegd zo gedaan. Zijn oudtante regelde een afspraak met de grootmoeder van het meisje, en al snel konden ze daar beiden een avondje komen.

'Ze zei dat ik het aan niemand mocht vertellen,' zei haar grootmoeder, 'maar haar oom heeft haar enkele keren verkracht. Toen ze klein was, en ook toen ze wat ouder was, en hij heeft haar ook bedreigd met een mes en gechanteerd. Ik denk dat het daar mee heeft te maken, dat ze er niet meer mee kon leven.'

Hij begon weer te jammeren. 'Zou ze nog leven ?' vroeg hij. Op dat moment kwam de oom van het meisje binnen. Hij had een getrokken pistool. 'Alle sporen van haar moeten uitgewist worden,' zei hij, terwijl hij schoot. En hij bleef maar schieten. De jongen en zijn oudtante gingen zo snel

mogelijk het huis uit, hevig bloedend. Zijn oudtante wilde terug naar haar flatwoning lopen, maar zo ver kwamen ze niet meer. Ergens halverwege zakten ze in elkaar. Het laatste waaraan de jongen kon denken was aan de vreemde souvenirs van het meisje.

Einde

De Eeuwige Oorlogen

Het Knor-Gesticht was een boot op een ijszee. Het was een stad op een boot, een stad van bannelingen. Als iemand probeerde te ontsnappen vielen ze te pletter in de ijszee. Er was geen ontsnapping uit het Knor Gesticht. De randen van het schip waren zeer glad. Niet velen durfden zich daar te wagen. Alleen als je welonderwezen was in de poëzie van het geheim. Door het op de juiste tijd, op de juiste plaats en in de juiste volgorde en verhouding de poëzie op te prevelen kon je niet van de rand afglijden. Alleen waaghalzen waagden zich daar. Hij moest er niet aan denken. Hij was veel te onzeker. Hij had de poëzie van het geheim nog lang niet onder de knie. De poëzie kon je ergens in de stad op het schip kopen, maar er werd zeer vaag over gedaan. Sommige oude vrouwtjes brouwden het in hun ketels in duistere winkeltjes. Je moest er veel voor betalen. Het koste je een arm of een been, of je raakte verlamd. En dat zou de ontsnapping wezen ? Hij wist het niet. Hij zag de waaghalzen op de randen, getooid met onverklaarbare poëzie, en hij kon maar niet zien wat het was, en wat deden ze daar ? Probeerden ze te ontsnappen ? Het Knor Gesticht was een politieke gevangenis voor ballingen, maar ook daklozen kwamen er al gauw terecht en zij die te ziek waren om te werken. Ook allerlei soort tuig kwam er terecht, zoals moeilijk opvoedbare kinderen en criminelen. Ook dieren kwamen er vaak terecht. Het Knor Gesticht werd geheel geleid door hen van het Knor Gesticht, zij die daar ook eens terecht waren gekomen, en zich hadden opgewerkt hogerop, maar zij bleven onderdeel van het Knor Gesticht. Hij vroeg zich af waar het schip naartoe ging in deze ijszee. Moest hij nu echt zijn lichaamsdelen en organen verkopen voor wat poëzie ? Maar ja, raadselachtige poëzie, wat bescherming zou bieden en misschien een soort van ontsnappingsplan. En hoe ver moest je gaan ? Sommige waaghalzen hadden geen armen meer, en sommigen hadden zelfs geen armen en benen meer. Wat was dit voor zotte idioterie ? Hij vroeg zich af of er een andere manier was. Misschien was de poëzie van het geheim wel een doodlopende weg, maar hij wist het niet, en dat maakte hem ook onzeker en op zijn hoede, altijd maar weer. Vrouwtjes probeerden hem erin te praten om het te doen, maar wat als het een valstrik was ? Wat als hij in iets nog ergers terecht zou komen dan het Knor Gesticht ? Was er eigenlijk wel iets ergers dan het Knor Gesticht ? In ieder geval zat hij hier vast. Eens ging hij deze stad binnen om iemand te helpen, maar hij mocht de stad niet meer verlaten. Hij bezocht iemand van het Knor Gesticht, maar voordat hij het wist zagen ze hem aan voor een bewoner ervan. Deze stad was levensgevaarlijk, dit schip.

Waar gingen ze naartoe ? Op de randen droop het ijs. Hij moest er niet aan denken in de ijszee te vallen, maar dit hier was ook niks. Hij wist dat in het leven niks vrijblijvend was. Alles had zo z'n gevolgen. Wilde je iemand helpen, dan werd je meegetrokken, in hetzelfde lot als degene die je wilde helpen. Daar was hij nu wel achter gekomen. Maar hij moest het doen. Hij zag in hoe ze hem hier nodig hadden, hoe ze hier totaal wanhopig aan hun lot waren overgeleverd.

Op een dag wist hij het zeker : Hij moest en zou drinken van de poëzie van het geheim, anders zou hij hier gek worden. Hij ging naar een ketelvrouw die wat van het spul brouwde, in een klein winkeltje, een bazar, een toko. Hij keek zijn ogen uit, en toen staarde hij direct naar het spul, wat groenig was en borrelde. Er steek vreemde groenachtige rook vanaf als in slierten. Hij stak zijn vinger uit naar de vrouw : 'Hak er maar af voor een beetje van dit spul.'

'Voor je oog krijg je het dubbele,' kraste het vrouwtje. 'Drink er maar goed van, jongen, want je wilt niet halverwege tot de ontdekking komen dat je er te weinig van hebt genomen.'

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Omdat zij die te weinig hebben op de rand er vanaf glijden,' kraste het vrouwtje, terwijl ze in de ketel roerde.

'Kom, neem wat jongen,' zei ze.

Hij kwam dichterbij. Hij keek naar het fonkelende groene spul. 'Toe maar,' zei het vrouwtje.

'Mag ik wat proberen ?' vroeg hij.

'Steek je vinger er maar in, en lik maar,' zei ze, 'omdat jij het bent, en daarna kun je beslissen.'

Hij stak zijn vinger erin, en stopte toen. Hij aarzelde. 'Brenge het geen ongeluk ?' vroeg hij.

'Zeer zeker,' zei het vrouwtje. 'Als je alleen maar proeft en het daar bij laat, dan brengt het ongeluk, groot ongeluk.'

'Laat maar,' zei hij, terwijl hij het winkeltje weer uitliep. Hij keek naar zijn vinger waarop het groene spul zat. Hij durfde er niet van te proeven. Hij pakte een flesje wat aan zijn riem hing, en stopte het in het flesje. Toen ging hij naar een volgend winkeltje en deed precies hetzelfde. Aan het einde van de dag had hij een flink flesje vol met het kleverige spul. 'Vele beetjejes maken een hoop,' zei hij tegen zichzelf en begon er toen van te drinken. Hij wandelde als een beschonkene door de stad, maar hij zag geen ballingen meer, maar bewapende vrouwen.

'Wat is hier aan de hand !' riep hij. Het schuim stond op zijn mond.

'Geef hem het geheim van Kraal !' werd er geroepen.

Hij keek om zich heen en zag geen stad meer, maar een wildernis.

'Hij is over de rand gegaan !' werd er geroepen.

Hij raasde en tierde als een wilde. 'Waar ben ik !' gromde hij. Toen zag hij een flits als van bliksem en viel op de grond. Hij werd wakker voor een troon waar een wilde vrouw opzat. 'Heb je van de dichtersmede genomen ?' vroeg de vrouw.

'Ja,' gromde hij. 'Ik ben niet meer dezelfde. Ik ben niet meer op dezelfde plek.'

'Je bent de rand over gegaan,' zei de vrouw.

'M... maar dat kan toch niet,' stamelde hij. 'Daar is de ijszee.'

'Nee,' zei de vrouw, 'zij die van de dichtersmede drinken komen tot ons.'

'Wie bent u ?' vroeg hij.

Maar de vrouw was alweer verdwenen. Hij voelde zichzelf wegzakken in bitter ijs. 'Waar zijn jullie dan ?' riep hij.

'Zij die te weinig hebben komen niet ver !' werd er geroepen.

'Hoe kom ik aan meer !' riep hij terug.

'Je kent de weg,' werd er dichtbij hem gefluisterd. Toen werd hij met een hard voorwerp geslagen en stortte bewusteloos neer. Hij was helemaal verlamd en werd op een tafel gelegd.

'Die kan niet meer ontsnappen,' werd gezegd.

'Waar ben ik,' prevelde hij even later.

'In het Knor Gesticht,' werd er gezegd, maar hij zag niets. Alles was zwart voor zijn ogen.

'Waarom ?' vroeg hij. 'Ik heb van de dichtersmede gedronken.'

'Te weinig, en niet genoeg betaald, dus we hebben het je betaald gezet,' werd er gezegd.

'Ik kan niet opkomen,' zei hij. Toen was het weer alsof hij van de dichtersmede dronk.

Weer zag hij vrouwen, gewapend. 'Waar ben ik ?' vroeg hij.

'Bij Odin, G'Odin,' werd er gezegd. 'Je hebt van Haar mede gedronken. G'Odin is de aanvoerster van de walkuren.'

Hij keek de vrouwen één voor één aan. 'Ben ik opgenomen ?' vroeg hij.

'Neergenomen,' zeiden ze. Toen gaven ze hem nog meer mede. Hoe meer hij dronk hoe donkerder de vrouwen waren.

'Hoe komt het dat jullie steeds donkerder worden ?' vroeg hij.

'Zij die niet van de dichtersmede hebben genomen zijn vergiftigd en zien dingen die er niet zijn,' zeiden ze.

Hoe meer hij van de dichtersmede dronk hoe meer hij erachter kwam dat het een shamaanse drank was waardoor hij dieper in de onderwereld kwam, en waardoor zijn ogen meer en meer geopend werden. Zij die er niet van hadden gedronken sliepen slechts.

Hij kwam in de motor kamer van het schip. De vrouwen waren slechts onderdelen van de motor, als

de godinnen van de seconden. Hij keek naar de prachtig glanzende motor, als geheel ingevet. Het had een prachtige roodbruinige kleur en was heel groot. Daar raasde het ding woest.

'Nog een slokje,' dacht hij. Hij probeerde dichterbij de motor te komen, maar het leek alsof er glas omheen zat. 'Geef me nog een slokje,' zei hij. Hij bedelde bijna. 'Wie ontsnapt er uit het Knor Gesticht?' zong iemand. 'Wie oh wie?' Hij greep naar de motor, maar hij greep mis vanwege het glas, alsof iets hem wegduwde, onverbiddelijk, en alsof een slang naar hem blies en hem beet. Hij was gebeten, maar door wat?'

'Drink nu, drink,' werd er gefluisterd.

Hij voelde het bloed in zijn mond en dronk ervan. Hij voelde zich van binnen bloeden en was duizelig en waggelde. Toen stortte hij neer. Hij zag zichzelf wegglijden.

'Hij heeft geen sleutel voor de motor,' werd er gefluisterd, 'geen ijsleutel!'

'I... ik betaal alles voor die sleutel,' stamelde hij. Hij hoorde gelach. Hij zag zich wegglijden en bevond zich weer in de stad van het Knor Gesticht. De bewoners keken hem vreemd aan, en sommigen lachten, alsof ze hem bespotten. 'Waarom lach je?' riep hij. Maar ze zeiden niets.

'Ik moet meer van die mede hebben, meer, meer,' zei hij, terwijl hij een winkeltje inliep. Een oud vrouwtje roerde in de ketel waar het pruttelende groene sap in was. 'Nee,' zei het vrouwtje, 'niet weer.'

'Waarom niet?' vroeg hij. Ze wees op zijn gezicht, alsof ze naar iets op zijn voorhoofd keek, en schudde haar hoofd. 'Zij die teveel hebben gedronken dragen het groene teken op hun voorhoeden, en zij zullen er nooit meer van drinken. Zij zijn verdoemd!' kraste het vrouwtje.

Hij strompelde het winkeltje uit en probeerde het bij een ander winkeltje maar kreeg hetzelfde te horen. 'Ik heb het spul toch echt nodig,' dacht hij bij zichzelf. Hij ging terug. 'Alsjeblieft, ik geef er alles voor,' zei hij, maar het vrouwtje was onverbiddelijk.

'Wat betekent het dat ik verdoemd ben?' vroeg hij.

'Jij gulzigaard!' tierde zij. Niemand sprak meer met hem. Hij werd door iedereen uitgescholden of uitgelachen, allemaal vanwege het groene teken op zijn voorhoofd. Pas na lange tijd begon het minder te worden, want ze begonnen eraan gewend te raken en negeerden hem gewoon. En zo leefde hij voort op het schip van het Knor Gesticht, altijd terugverlangende naar de dagen dat hij de dichtersmede dronk. Hij werd ouder en ouder, en ook zijn herinneringen aan de dichtersmede begonnen te vervormen. Op een dag kwam hij iemand tegen die hetzelfde groene teken op zijn voorhoofd scheen te hebben, maar die persoon had het er zelf opgeverfd. Hij zuchtte. Hij voelde zich alleen en hopeloos verloren. Diep in zijn hart wist hij dat hij hier niet hoorde, maar dat hij alleen maar wilde helpen, maar waar had het hem gebracht? Zelfs door de mede-bannelingen werd hij als een onderschepsel behandeld.

Op een dag legde het schip ergens aan. Hij werd ergens in een gezin geadopteerd. Ze keken hem vreemd aan vanwege het groene teken op zijn voorhoofd, maar wisten niet wat het betekende. Hij probeerde het hen uit te leggen, maar ze spraken een andere taal. Er werd hier volop van de dichtersmede gedronken, maar hij mocht het niet hebben, want hij was een vreemdeling. Toch was het voor hem goed om even ergens anders te zijn. Het bleek maar van korte duur, want iedereen moest toen weer terug naar het schip, ook hij. Het was een korte vakantie geweest. Ook die herinnering bleef bij hem, en hij dacht er vaak over na.

Vooral 's nachts verlangde hij ernaar om van de dichtersmede te drinken, en dan zwierf hij door de stad. Op een nacht werd hij gebeten door een hond, en even had hij weer het gevoel alsof hij van de dichtersmede dronk. Telkens als hij flashbacks had leek het alsof hij ervan dronk. De herinneringen waren als flessen in zijn hoofd. Er stonden allerlei vreemde etiketten op.

Hij had het groene teken op zijn voorhoofd, wat betekende dat hij een geïsoleerde was. Nooit kon hij ergens lang blijven. Het groene teken had hem rusteloos gemaakt. Altijd moest hij zwerven. Nooit was hij ergens echt thuis. Op een dag vond hij een nieuw winkeltje in de stad. Er ging zacht groen licht vanuit, bijna gelig. Hij stapte binnen, en zag anderen met het groene teken op hun voorhoofd. 'Wat wordt hier verkocht?' vroeg hij. Maar niemand antwoordde. Het leek wel alsof ze te ver heen waren, en hij kon er geen contact mee maken. Toen is hij maar weer weggegaan.

Op een dag viel een jongen hem aan op straat. Hij werd door de jongen weer meegesleurd naar het nieuwe winkeltje. De jongen deed zijn muts af en had ook een groen teken op zijn voorhoofd. Hij vroeg de jongen wat hij moest, maar de jongen sprak tot hem in een vreemde taal die hij niet begreep. Hij trok zijn schouders op. 'Ik versta je niet,' zei hij. Toen kreeg hij een klap in zijn gezicht.

'Wat moet ik doen?' vroeg hij. De jongen liet hem toen een vreemde zachtgroene steen zien. Iemand anders zei: 'Dat is de steen der nachtmerries.' De jongen begon met de steen op hem te wrijven. 'Wat moet ik ermee?' vroeg hij. Weer begon de jongen in de vreemde taal te spreken.

'Hij bedoelt dat het jouw steen is, jouw talisman,' zei de andere persoon.

Hij nam de steen aan van de jongen. De steen voelde warm aan. Plotseling verkrampte hij. Er ging een vreemde scheut door zijn arm en hij viel neer. 'Zo krachtig is het,' zei de andere persoon.

Hij had van schrik de steen losgelaten, maar raapte de steen weer op en stond op. 'Wat doet het?' vroeg hij.

'Het leidt de weg door de stad,' zei de andere persoon.

De steen gaf een vreemd groen licht af wat begon te seinen, alsof het zijn eigen taal sprak.

'Ik versta de signalen van de steen nog niet,' zei hij.

'Dat komt nog wel,' zei de andere persoon. 'Je moet nu weggaan, anders komt er kortsluiting.'

Hij rende de winkel uit met de steen. Hij kon de steen niet meer wegleggen. Nu moest de steen gaan waar het wilde gaan, en hij moest volgen. De steen kende de weg door deze zware stad, kende alle sleutels en sloten. Nu moest hij de taal van de steen leren. Zijn nachtmerries waren een medicijn wat hij nog niet kende. Hij wist niet hoe hij het moest gebruiken, en het maakte hem overstuur en wanhopig.

Heel diep in het Knor Gesticht lag het medicijn. Hij moest veel dieper in het schip. In lagere verdiepingen kwam hij tot een zaal waar grote groene machines stonden. In de machines stonden robotten van een nieuwe medische orde. Het was daar waar het medische systeem samensmolt met het politie systeem. Hij had zo lang onder deze samensmelting geleden, wat een samensmelting was met een derde element, namelijk het criminele systeem, wat ervoor zorgde dat het Knor Gesticht ontstond. Maar de steen der nachtmerries begon te piepen. De steen wilde het derde element vervangen. Hij moest de steen tegen de groene machines aanleggen, en zo begonnen er dingen te veranderen. De steen was een programmeur. Hij had totaal geen controle of macht over de steen. De

steen deed wat het wil, en hij kon alleen maar toekijken. Zo begon het ware medicijn uit de machines te komen, maar wat was het ? Het proefde als mint. Hij zag alles van een afstand, alsof er glas om hem heen was. Hij was nog steeds de geïsoleerde. En robots kwamen voort vanuit de groene machines, en het glas werd dikker en dikker. Hij had immers het groene teken op zijn voorhoofd. De robots werden tot vrouwen die zich ontkleden en een dans opvoerden.

Het was alsof het medicijn klotste in zijn hoofd, alsof hij zelf het medicijn was. Hij realiseerde dat hij de geïsoleerde van G'Odin was. Hij was diep neergelaten. De Medi Mind begon in hem te ontwaken. Zonder het Knor Gesticht zou hij hier nooit gekomen zijn. Maar toen hij het medicijn had genomen werd hij opgenomen in een vurige strijdswagen, en hij zag de Medi Wars, en hij werd deel van een leger. Allen hadden zij het groene teken op hun voorhoofd, maar dit begon steeds roder te worden. Hij was in een nieuwe ontwakings, die van de medische oorlogen.

Einde

De Gezichten van Malleme

Malleme had vele gezichten, en ik wist niet welk gezicht ik ditmaal zou aantreffen als ik thuis zou komen. Ik was op weg naar huis. Ik zat in de bus, dichtbij de chauffeur, en we hadden een gesprek. Onderweg moesten we bij een station stoppen, en daar kocht ik nog even een strippenkaart erbij, want ik had meer strippen nodig om thuis te kunnen komen. Ik kocht een vijf strippen kaart. Dat zou wel voldoende zijn volgens de chauffeur, alhoewel hij niet eens wist waar mijn straat was toen ik hem de straatnaam gaf. De chauffeur moest ook nog even wat op het station doen, dus er was nog wel tijd. Ik ging een trap op en kwam ergens aan op een hogere verdieping. Ik raakte in gevecht met een blonde vrouw. Ze rende zo vanuit een terrasje van een café op deze verdieping op me af en begon op me in te slaan. Daar kon ik niet tegen en moest haar tegen de vlakte slaan. Ik kende de vrouw niet. Ik dacht dat ze te diep in het glaasje had gekeken. Ik herinnerde me de gezichten van Malleme. Ik kon ook gewoon een trein pakken hier, en dan ergens anders naartoe.

Ik liep weer terug op de verdieping, richting de trap, maar toen zag ik een gebroken beeldje liggen op de grond. Het ene deel was een huisje met een hondje, en het andere deel was een jongetje. Ik legde de twee delen tegen elkaar aan en vond het een prachtig beeldje. Al snel stond er een groep mensen om me heen die me geld begonnen te bieden voor het beeldje. Ik zei dat ik dat niet kon doen, want Malleme zou me dat zeker betaald zetten. Er was ook iemand anders bij die precies hetzelfde beeldje uit zijn tas haalde, maar dan heel. Misschien dat de beeldjes ergens dichtbij verkocht werden ? Maar waarom waren al die mensen dan om me heen die mijn gebroken beeldje

wilden kopen ? Voor mij was het een raadsel, een raadsel zoals Mallemeo was.

Ik stopte het gebroken beeldje in mijn schoeltas en ging terug naar de bus. Even later was ik thuis, maar Mallemeo was niet blij. Ik vroeg Mallemeo om de lijm, om het beeldje te lijmen, maar ik kreeg het niet van haar. Mallemeo was het allemaal zat. Ze wilde dat ik het beeldje zou wegdoen. "Of dat beeldje eruit, of ik eruit," sprak Mallemeo.

"Nou, dan jij maar eruit, Mallemeo," zei ik, "want het beeldje wil ik toch wel graag houden."

Mallemeo pakte haar spullen. Met haar vele koffers vertrok ze. Het was een hele volksverhuizing, en ons zoontje nam ze mee. Die avond staaarde ik naar het beeldje wat ik op de tv had gezet. De lijm had ik gekregen van een vriendelijke buurvrouw. Het jongetje was nu verzoend met zijn hond, en met zijn huis. Hij had een petje op. Tot mijn grote verbazing begon het jongetje te fluisteren, en toen te roepen, en toen te schreeuwen en zelfs te gillen. Toen begon het jongetje te lachen. Ik wist dat ik de juiste keuze had gemaakt.

*De Gezichten van
Mallemeo II*

Toch ben ik Mallemeo daarna nog een keer tegengekomen. Het was in een hele drukke winkelstraat, waar ze stond met haar draaiorgel, en ons zoontje liep ervoor met het geldbakje. Hij rammelde ermee op de maat van de muziek. Ik liep op mijn zoontje af, en vertelde hem over het sprekende beeldje, maar hij wilde mij niet geloven, en wilde ook niet kijken of het misschien toch waar was wat ik zei. Ook Mallemeo wilde mij niet geloven. Het draaiorgel was verbonden aan een bromfiets, en ze sprong zo op de bromfiets, nam mijn zoontje achterop, en stootte met het ding weg, een enorme stank achterlatende. Ik dacht er direct aan dat ze de uitlaatpijp weleens na mocht laten kijken. Dit

was niet goed, en even vreesde ik voor haar veiligheid en de veiligheid van mijn zoontje. Natuurlijk wist ik niet waar ze nu woonden. Dat werd mij allemaal niet gemeld.

De volgende dag keek ik of ze weer terugwas, maar nee. Misschien reiste ze wel door het hele land. Het zou een onmogelijke opgave zijn om haar te traceren. Die uitlaatpijp was niet goed, al helemaal niet voor de natuur. Maar ja, wat kon ik doen? Mallemeo was niet altijd natuurgetrouw. Het hing er maar vanaf welk gezicht ze had opgezet. Ze had ook vele hoedjes. Die had ze allemaal onderverdeeld in dozen. Ze was er maar druk mee. Ik hoopte maar dat ze ons zoontje niet zou aansteken met deze gekte. Pilatus noemde ze hem altijd. Terwijl ik hem Deur noemde. Het was natuurlijk wel verwarrend voor dat joch, maar ik kon het gewoon niet over mijn hart halen om hem Pilatus te noemen. Mallemeo vond het wel Mediterraans klinken, en wel zwoel, maar ik kende de achtergronden van die naam. Ik had er veel over gelezen. Ik las veel universitaire literatuur, terwijl Mallemeo alleen maar flutromannetjes las en roddelblaadjes. Daar was ze groots in. Pilatus was voor haar echt een naam van verdachte status, van controversiële aard, en dat trok haar aan. Het moest vooral anders zijn, en tegendraads, iets waar veel over nagedacht werd, en waar veel bekijks over was. Het moest iets zijn wat de volkeren bezighield, niet dat hele ingeburgerde. Het moest iets zijn waarover men zich druk maakte.

Op een dag kreeg ik een brief van Mallemeo, met veel gezwets over Pilatus. Ik vroeg me af waarom ze me schreef, maar ze bleek geld nodig te hebben. Zodra ze geld nodig had was ze ineens heel open en vriendelijk. Het was gewoon één van de gezichten van Mallemeo voor mij, één van haar vele gezichten. Ik werd er niet warm of koud van. Ik stuurde haar wat monopolie geld op, en naar mijn zoontje stuurde ik echt geld. De volgende dag stond ze op de stoep. Ze vond het onverantwoordelijk dat ik Pilatus zoveel geld had gestuurd. Hij deed er de meest vreemde dingen mee, ook dingen waarvan ze gezegd had: "Of dat ding eruit, of ik eruit." Pilatus had dus voor het ding gekozen. Dat wilde ze even kwijt, en ze was ook zo weer weg, op haar brommer met draaiorgel. Ik vroeg me af wat voor dingen Pilatus had aangeschaft. Maar ja, ik had zijn adres niet.

Ik kwam er snel genoeg achter. Op een dag niet lang nadat Mallemeo was geweest las ik in de krant over Circus Pilatus. Ik dacht dat dat wel van mijn zoontje moest zijn. Had hij toch nog wat goeds met zijn geld gedaan. Ik dacht laat ik eens een kijkje nemen. Toen het circus dicht in de buurt was ging ik er naartoe. En daar stond Pilatus. Hij stopte zijn hoofd in leeuwenbekken en krokodillenbekken. Daar schrok ik toch wel van, en stapte direct op hem af, maar hij fluisterde dat de leeuwen en krokodillen slechts robots waren, dus ik was weer gerust. Het circus had ook clowns en acrobaten. Dat waren ook robots, dus eigenlijk kon er niets foutgaan. Ik vroeg aan hem of zijn moeder hier dan niet kon werken. Dan had ze wat te doen, maar hij schudde zijn hoofd. Het circus was de reden waarom Mallemeo wegging. Ik herinnerde hem eraan dat ze eens met hem wegging vanwege een simpel beeldje. Hij knikte. Hij kon zich dat nog herinneren.

"Je bent een groot man nu, Pilatus," sprak ik. Ik noemde hem niet meer Deur. "Dat is de eerste keer dat je mij zo noemt," sprak Pilatus. Ik knikte.

"Je hebt nu je eigen circus," zei ik. "Circus Pilatus."

Hij knikte.

"Dat je maar veel geld mag verdienen, jongen," sprak ik. "Misschien dat je dan ooit eens je moeder uit de brand kan helpen, dat je iets kan kopen waardoor ze niet wegloupt."

"Ik heb er geen zin meer in," zei Pilatus. "Wat ik ook doe, het is toch nooit goed. Laat haar maar gaan waar ze wil gaan."

"Nou ja," zei ik. "Ik ben daar niet zo'n voorstander van. Die brommer waarop ze rijdt met dat draaiorgel is echt niet goed."

"Ik weet het," zei Pilatus. "Het is ook niet goed voor de natuur, maar moeder doet wat ze doet."

"Met geld kun je veel beginnen," zei ik. "Ze heeft een nieuw gezicht nodig, want met degenen die ze nu heeft redt ze het niet."

"Laat het, pa," zei Pilatus. "Ze heeft al genoeg gezichten."

"Ja, maar geld kan ons gelukkig maken," zei ik. "Veel geld."

"Dat ben ik niet met je eens," zei Pilatus. "Jullie beiden hielden altijd van veel geld, en zie waar het ons heeft gebracht. En heb jij zelf niet eens al die gezichten van moeder gekocht?"

Ik boog mijn hoofd. "Je hebt gelijk, maar zie je, Pilatus, ik had de gezichten eens gewonnen op de kermis, dus ik kon ze niet zomaar weg doen. Ik had er teveel geld in gestopt."

"In die automaten, pa?" sprak Pilatus. "Je was slechts een gekke gokker, doldaas, en nu zitten we met de gebakken peren."

"Ja, maar politie-ma kwam erg van pas," zei ik, "en bokser-ma, en spelletjes-ma, kook-ma, feest-ma, was-ma, ze hebben ons altijd goed geholpen, al die gezichten. Er heeft nog nooit iemand bij ons ingebroken. Aan Mallemoe waagden ze zich niet. Ik was de enige die me aan haar waagde."

"Pa, pa," zei Pilatus, terwijl hij zijn hoofd schudde. "Je had haar haarzelf moeten laten zijn, want zulk kermis-spul is nooit goed. Dat heb je nu wel gezien. Of je had een robot kunnen kopen, zoals ik heb gedaan."

"Waar heb je die robotten eigenlijk gekocht?" vroeg ik.

"In Griekenland," zei Pilatus.

"Griekenland?" vroeg ik. "Waarom helemaal daar?"

"Shhh," zei Pilatus, "laten we het ergens anders over hebben."

"Je hebt het toch niet van de mafia gekocht, hè?" vroeg ik.

"Nee," zei Pilatus. "Maak je maar geen zorgen."

"Ik wil weten waar je het vandaan hebt, Pilatus," zei ik.

"Nieuwe soort supermarkt voor robotische spullen," sprak Pilatus. "Dat beeldje van jou schijnt er ook vandaan te komen."

"Wat zijn dat voor toestanden?" vroeg ik. "En waarom is Mallemoe er op tegen? Ziet zij of die gezichten van haar het als concurrentie?"

"Vermoedelijk wel," zei Pilatus.

"We zouden die gezichten van haar er moeten afschroeven," sprak ik.

"Ja, maar wat houden we dan over?" vroeg Pilatus.

"Het is toch al niks meer," zei ik.

Maar ja, Pilatus moest verder werken. Ik ben toen maar naar huis gegaan. Ik dacht na over de gezichten van Mallemoe. Ik keek naar het beeldje op de tv. Het jongetje danste met zijn hondje. Er werd aangebeld. Het bleek Mallemoe weer te zijn. Ze wilde terugkomen.

"Maar ik heb nog steeds dat beeldje," zei ik.

"Het geeft niet," zei Mallemoe. "Zoals het nu gaat is het ook niks."

"Misschien ben je gewoon overgevoelig," zei ik.

"Nee, dat is het niet," zei Mallemoe.

"Wat is het dan?" vroeg ik.

"Ik ben star, streng en eigenzinnig," sprak ze.

"Toe maar weer," zei ik. "Dat is een hele mond vol."

"Nu wel," zei ze.

"Maar straks niet meer?" vroeg ik.

"Het is maar één van mijn gezichten," sprak ze.

De Kikkerkoning

Ik zag het leven niet meer zitten.

Maar er kwam een lichte verandering in het plan.

Ik strompelde naar een pas nieuwe psychiater in de stad.

Hij bleek uit het buitenland te komen en sprak met een accent.

Toen ik binnen was gekomen en was gaan zitten stond hij op van achter zijn bureau en ging dichtbij me staan. Hij boog wat voorover en fluisterde in mijn oor: "Ik ben een buitenaardse, ik ben van gisteren."

Ik keek hem verbaasd en met grote ogen aan.

"Ja," zei hij toen weer met een normale stem, "dat zit namelijk zo. Ik was er gisteren, maar ik ben ergens vastgeraakt."

Ik keek hem nog eens goed aan. "U lijkt wel op een leraar van vroeger, inderdaad. Dus u beweert dat u al in mijn leven was, maar dat u ergens bent vastgeraakt, en dat toen mijn leven gewoon verder ging?"

Ik knipperde met mijn ogen, terwijl hij knikte.

Ik greep hem vast en liet hem niet meer los. Ik omhelste hem. "Houd me vast dan," zei ik, "dan verdwijnt je niet meer in het verleden."

"Maar ik moet ..." sprak hij, en begon weg te vagen.

Toen werd ik wakker. Het was maar een droom geweest. De nacht erop droomde ik weer over hem. Hij had veel gezichten, zoals Mallemoe. Hij nam me overal mee naar toe in de droom, als een ware vader. Dit is hoe psychiaters horen te zijn. Hij nam me mee de natuur in, naar het water. Hij liet me de pracht van het universum zien. Voordat de droom af was gelopen zei hij dat hij als ik wakker zou worden niet van me weg zou zijn, maar dat ik hem moest leren herkennen in het dagelijkse leven. Hij had namelijk veel gezichten. Hij was mijn beste vriend.

Toen ik wakker werd begon ik hem na te doen. Ik wilde zoals hem zijn. Ik werd ook psychiater, en nam mijn patiënten de natuur in. Ik ging overal met hen naartoe, en ik noemde hen niet mijn patiënten, maar mijn vrienden. Ook zoals mijn beste vriend moest ik hen altijd aan het einde van de dag loslaten, en dan zei ik dat ik niet van hen weg zou zijn, maar dat ze mij moesten leren herkennen in alles rondom hen, omdat ik vele gezichten had.

Voor sommigen was dat een hele harde opgave, en hen voor wie dit nog te moeilijk was liet ik vaak bij mij in de vakanties en weekenden logeren. Ik was de slechtste niet. Mijn doel was van mijn patiënten zelf zulke psychiaters te maken, zodat ze zichzelf en anderen konden helpen zoals ik had gedaan.

Maar ja, hoe denk je dat buitenstaanders hierop reageerden? Volgens hen kon dit echt niet, en ik kon eigenlijk mijn plannen pas volledig realiseren toen de kikkerkoning het land ging regeren.

De Kikkerkoning II

De kikker was een dokter. Hij was erg tegendraads.
Als iedereen naar links ging, ging hij naar rechts,
En als iedereen omlaag ging, ging hij omhoog,
Hij noemde zijn patienten vrienden,
En liet ze bij hem logeren in de vakanties,
En ook wenste hij hen altijd beterschap.

Dat kon en mocht niet volgens de regerende elite.
Die kikker moest gekruisigd worden,
En zo gebeurde het op een nacht.

De kikker had hen al gewaarschuwd :
"Als jullie mij kruisigen, dan zal het voor eeuwig sneeuwen, en zullen jullie worden als
standbeelden, en een draaiorgel zal mij uitroepen als koning. Met jullie stenen zal ik de muren
bouwen van mijn koninkrijk," maar niemand luisterde.
Zo grepen ze hem in de nacht, en kruisigden hem.
Het was mid-zomer en het begon te sneeuwen, zoals voorzegd door de kikker.
Zij die hem hadden gekruisigd waren in grote verbazing, en begonnen al in steen te veranderen.
Hun laatste woorden waren gewoonlijks : "Hij was waarlijk de kikkerkoning."

Een draaiorgel riep hem toen uit als koning, maar de kikker hing aan het kruis.
Het sneeuwde, en het bleef sneeuwen. Niemand kon dat stoppen, en grote sneeuwstormen kwamen
om veel verwarring te zaaien. Families werden van elkaar losgescheurd, en hele landen. Ook kerken
bleven niet gespaard. Ze hadden een nieuwe koning nu.

En op zondagmorgen besteeg de kikker de hoge preekstoel, en predikte uit een paars boek.
Hierin stonden verschrikkelijke dingen beschreven waarvan een ieder begon te beven.
Nee, nooit meer waren ze dezelfde, maar de kikker gaf zo'n wonderbaarlijke uitleg dat het hun
mooiste boek was.
En zo werd het paarse boek gepredikt in alle windrichtingen, en patienten werden tot dokters, en
dokters werden tot patienten. En zij waren allemaal patienten van het grote paarse medicijnenboek,
maar zij werden vrienden genoemd.
De kikker nam nooit geld, maar gaf alleen maar geld.
En zo regende het elke zondagmorgen geld.
Armen waren er niet meer sinds de kikkerkoning het land regeerde.

Flamingo Dagen

Hij schreef een brief, een hele lange brief. Hij had haar tijden niet meer gezien. Eigenlijk durfde hij het niet goed, maar het was de enige manier. Zij had bij hem in de klas gezeten, en zij was de baas van dit vreemde ziekenhuis. Hij wist niet goed hoe hij hier terecht was gekomen. Hij kon het zich nog nauwelijks herinneren, maar zij die hem kwamen ophalen hadden een badge met een flamingo erop. De badge was op borsthoogte van hun witte pakken. Ook was er een groot embleem van de flamingo op de witte bus. Dat was alles wat hij kon herinneren, en waarom hij werd meegenomen wist hij niet, en dat vertelden ze hem ook niet. Hij wilde in ieder geval een reden weten, en misschien kon hij haar overhalen om hem vrij te laten zetten. Zij was zijn enige hoop. Hij beefde toen hij de brief schreef. Hij zag het allemaal als een grote ontvoering. Misschien waren ze wel crimineel. Verder werd hij hier goed behandeld. Hij had een eigen kamer.

Hij schreef haar dat hij kinderen had die nu zonder vader moesten opgroeien. Hij wachtte vele maanden op een brief terug, maar er kwam geen antwoord. Hij vroeg zich af of ze de brief wel had ontvangen, en stuurde de brief nog een keer, maar er kwam geen antwoord. Zo verstreken de jaren en hij moest leven met grote onzekerheid. Waar hij woonde was het luxe, zeer luxe. Hij vroeg zich af hoe het met de buitenwereld ging, maar die informatie werd van hem afgehouden. Eigenlijk mocht niemand met hem contact opnemen. Vandaar dat hij de baas, of liever gezegd de bazin, van het vreemde ziekenhuis als zijn laatste hoop zag. Op een keer toen hij langs het hokje van de leiding liep dacht hij een flits op te vangen van een televisie beeld met mensen die in grote armoede leefden, en toen begon hij de gedachte te krijgen dat in de buitenwereld iedereen steeds armer werd, en hij daar misschien tegen beschermd werd.

Er werd nauwelijks met hem gesproken, en al helemaal niet over het verleden of de buitenwereld, of wat voor ziekte hij zou hebben. Hij wist in principe niets, alleen dat hij hier opgesloten werd gehouden.

Er waren ook andere patiënten, veelal meisjes, en die hadden vaak een verleden van misbruik. Hij probeerde ze te helpen, maar veelal sloten ze zichzelf op, en meden iedereen. Hij kon niet echt tot ze doordringen. Soms keken ze even en leek het alsof ze zouden spreken, maar dan gingen ze weg. Waarschijnlijk was het voor hen te zwaar om er over te praten.

Toch kon hij zo nu en dan wel meisjes met iets helpen. Zo had hij toch nog het gevoel dat hij waarde had. Soms had hij even het idee dat hij hier niet voor niets was, als met een bedoeling, maar dat was vaak maar een flits, en daarna voelde hij zich weer nutteloos. Hij had veel vragen die maar niet beantwoord leken te worden.

Op een dag moest hij bij het hokje van de leiding komen. Hij kreeg een nieuw medicijn. Op het pakje medicijnen stond een flamingo embleem. Het leek wel op een pakje sigaretten. Er zaten kleine roze en witte pilletjes in. Ook op de pilletjes zelf was een flamingo gegraveerd. Toen hij het inslikte met wat water leek het alsof hij een andere tong kreeg, en ook alsof hij ander tandvlees had.

Het voelde aan alsof hij een totaal andere mond had. "Wat is dit ?" vroeg hij. Maar niemand antwoordde, en hij wist niet waarvoor het was.

Die nacht had hij vreemde dromen over opstijgende flamingo's. Toen zag hij het meisje uit zijn klas, de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Weet je het dan niet ?" zei ze. "Jij bent een geheim verpleger. Jij bent er om de meisjes te helpen."

De dag erna werd hij uit het ziekenhuis ontslagen. Hij kreeg een nieuw huis, en ook een baan. Hij werd tandarts, maar mocht niet boren en rekeningen versturen. Hij werd een flamingo tandarts, die alleen maar pilletjes gaf gratis. Op een hele zachte en natuurlijke manier werden de monden zo genezen. 's Nachts droomde hij dat hij een flamingo was, op zoek naar de geheimen van de zee. Ook droomde hij dat hij een duiker was, een diepzee duiker. Op de zeebodem bleken alle stoffen te groeien die ze nodig hadden voor de pilletjes.

Zijn kinderen wilden niets met hem te maken hebben. Ze kenden hem niet. Ze zeiden dat hij hen in de steek had gelaten, en dat hij nu op de blaren moest zitten. Hij begreep ze niet, omdat het om een ontvoering ging. Hij kon er niets aan doen.

Hij was diep teleurgesteld in zijn koppige kinderen die zich niet verplaatsten in de situatie. Hij leefde alleen nog voor zijn werk. Op een dag kwam de bazin van het vreemde ziekenhuis hem bezoeken. Ze vroeg hem of hij ook wilde werken in het ziekenhuis. "Dat nooit !" riep hij. "Ze hebben mij ontvoerd. Ik heb haast geen herinneringen van de ontvoering en van vóór de ontvoering. Er moet wel geweld gebruikt zijn."

"Gewoon een pilletje in je soep, door je vrouw," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Zo zijn wij flamingo's nu eenmaal. Je ging te diep gebukt onder het leven, en toen heeft je vrouw deze beslissing genomen."

"Waar is ze nu ?" vroeg hij. "De kinderen willen me het niet vertellen."

"In een ander ziekenhuis," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Toen ze hoorde hoe je was opgeknapt door het pilletje heeft ze zelf ook zo'n pilletje genomen."

"Is ze veilig bij de flamingo's ?" vroeg hij.

"Net zo veilig als jij," glimlachte ze.

Een diepe glimlach kwam ook op zijn gezicht. "Mag ik haar weer zien ?" vroeg hij.

"Jullie konden niet met elkaar opschieten," zei ze. "Dat is ook een reden waarom ze het pilletje in je soep had gedaan. Zij ging er ook teveel onder gebukt."

"Ik kan me er niets meer van herinneren," zei hij. "Dan moet het wel erg geweest zijn."

"Ik kan je daar helaas niets over zeggen," zei ze. "Je vrouw heeft me dat verboden."

"Ik kan me haar helemaal niet meer herinneren," zei hij. "Ik weet niet eens meer wie ze is, sinds dat pilletje."

"Ik ben je vrouw," zei ze.

Einde

Liefdeslittekens

Wilde honden joegen in de nacht. Het was een onbekend soort. Ze waren wilder dan hyena's. Een stadje werd door hen geteisterd. De wetenschap stond voor een raadsel. Waar waren die wilde honden vandaan gekomen ?

Een dominee bezoekt een man die zijn vrouw had verloren. De dominee gebruikte de illustratie van de wilde honden. "Wilde honden jagen in de nacht. Zij namen je vrouw, en zij is nu één van hen."

"Dat is geen lekker idee," zei de man. "Ik dacht dat ze in de hemel was."

"De hemel is onbekend," zei de dominee. "Niemand weet precies hoe het zit. Het is slechts gespeculeer."

Die nacht droomde de man dat hij en zijn vrouw de liefde bedreven. Plotseling veranderde ze in een wilde hond en rende weg. De man schrok wakker en greep om zich heen. Misschien had de dominee toch gelijk gehad ?

Toen hij het de volgende dag aan de dominee vertelde moest de dominee glimlachen. "Zie, ik zei het je toch ? Maar het is maar symbolisch, en dromen zijn vaak bedrog."

"Ja, maar het was net echt," zei de man, "alsof ik weer even contact met haar was, en het was goed. Ik denk dat ze terug is gegaan naar de natuur."

"Ik denk het ook," zei de dominee. "En nog eens wat : Er zijn veel vrouwen vrijgezel in de kerk. Grijp je kans zou ik zeggen."

"Het zit nog veel te diep," zei de man. "Ik kan het allemaal nog maar moeilijk verwerken."

"Maar een nieuwe vrouw zou het je kunnen laten verwerken," zei de dominee.

Die nacht had de man een droom dat ook vrouwen om hem heen in wilde honden veranderden. Nu stond het idee om een nieuwe vrouw te nemen hem helemaal niet meer aan, want het zou hem weer pijn gaan doen. De dominee noemde het bindings-angst. De dominee begreep hem goed, maar zei ook dat zo het leven was, te leren leven met ontvangen en verliezen. De dominee haalde een tekst aan uit het boek Job : "De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen. De Naam van de Heere zij geprezen."

De dominee was voor de man een rots in de branding. De wilde honden waren steeds in het nieuws, en de man bleef er bij bepaald. Telkens moest hij weer aan zijn vrouw denken, die in principe

gewoon was meegenomen door de wilde honden. Er kwam een bos-verbod vanwege de wilde honden. De dominee zei dat het een stukje natuur was.

"Waarom komt er geen kerk-verbod vanwege wilde vrouwen in de kerk ?" vroeg de man. De dominee begon te lachen. "Jij bent me ook een mooie, grapjas."

"Nee, ik meen het," zei de man. "Een nieuwe vrouw hebben zal al lastig zijn, en helemaal als ik ze weer verlies."

"Zo is het leven," zei de dominee, "en je moet toch wat."

"Ik blijf liever alleen, uit het bos, en uit de kerk," zei de man.

"Je kan wel naar de kerk gaan, maar dan gewoon uit de buurt van de wilde honden blijven," zei de dominee.

"Nee, ik ken de natuur van de wilde honden," zei de man. "Ze zullen me echt wel krijgen."

"Dan ben ik gewoon je kerk," zei de dominee. "Waar twee of drie vergaderd zijn is er al een kerk, en je bent zelf een kerk."

"Dat is een mooie, rustgevende gedachte," zei de man. Even voelde hij zo'n diepe liefde voor de dominee dat hij dacht dat hij verliefd op hem was. Hij liep naar de dominee toe en omhelsde hem. "Bedankt man," zei hij. "Je betekent de wereld voor mij."

De dominee hield hem stevig vast.

De man was bang voor de liefde, de wilde honden van de liefde, die hem zo zouden kunnen verscheuren. Hij bleef liever op een afstand om zo de wilde honden veilig te kunnen bestuderen.

Die nacht had hij weer een droom over zijn vrouw. Weer veranderde ze in een wilde hond, en begon naar hem te grommen, en plotseling beet ze hem. Hij vroeg zich af wat zij van hem wilde. De dag erna bleef hij erover nadenken. Was het een boodschap van haar. Wilde zij misschien dat hij weer terug zou gaan naar de kerk, of een nieuwe vrouw zou nemen ? Schijnbaar was ze ontevreden over iets.

Hij vertelde de droom aan de dominee. "Ik zou dat zo zeker niet zien," zei de dominee. "Het is een beeld van de liefde. Ze heeft je opgezocht, en greep je beet, en het doet pijn, omdat ze er niet meer is. Telkens zal het pijn doen als je met haar bezig bent, alsof ze bijt. Het is het gemis, de onmacht. Nu draag je de littekens van de liefde, de littekens van haar liefdesbeet."

"Oh, dominee, dat is bijna te mooi om waar te zijn," zei de man.

Die nacht was er een overstroming waarin vele mensen het leven verloren. De grote rivier was uit haar bedding getreden. De dominee zei : "De wilde honden zijn gekomen. Ze hebben velen meegenomen."

"Weer liefdeslittekens ?" vroeg de man.

"Weer liefdeslittekens," zei de dominee.

Wilde Honden

Een man en een vrouw waren in het bos. Plotseling verloren ze elkaar geheel uit het oog, alsof een duizeling hen trof. Ze hoorden honden blaffen en janken in de verte, en het geluid leek steeds dichterbij te komen. De man greep de vrouw die als verstijfd was. ‘Liefste,’ sprak de man. ‘We moeten ons verbergen.’ Ze moesten het direkt op een rennen zetten. Daar zagen ze de honden al in de verte aankomen. De vrouw slaakte een gil, terwijl de man al een eind weg was. Eén voor één stortten de wilde honden zich op de vrouw, en lieten niets van haar over. De andere honden gingen al achter de man aan. Buiten adem rende de man langs de bomen, en door struiken naar de donkerste plekken. Er waren veel honden. De man wist dat hij niets tegen hen zou kunnen beginnen. De jacht was meedogenloos. Hij kon bijna het gehijg van de honden al horen, en de honden gilden bijna. Nog nooit was de man zo bang geweest. Zijn binnenste leek over te lopen van zweet. Na een tijdje bereikte hij een huisje. Snel ging hij naar binnen en deed de deur achter hem dicht. Al snel omsingelden de honden het huis. De man rende op de trap naar boven waar een man en een vrouw in bed lagen. Aan de muur hing een geweer. De man greep het geweer, en knalde door het raam een paar honden neer. De man op het bed stond op, liep naar de man met het geweer toe, en sprak : ‘Welkom, welkom, in het land van plezier.’ De man met het geweer keek hem vreemd aan, terwijl ze beiden de honden jankend hoorden wegrennen.

‘Pardon, ze hebben .... ze hebben haar verscheurd,’ zij de man met het geweer.

‘Wie hebben ze verscheurd ?’ vroeg de man die net van het bed was opgestaan.

De man met het geweer begon te snikken.

‘Oh, ik begrijp het al. Je bent je geliefde kwijt, je liefje,’ zei de man, terwijl ook de vrouw opstond.

‘Maar goed, je bent hier veilig. Je hebt die honden lelijk te pakken gehad.’

De man greep een ander geweer onder het bed vandaan, en sprak : ‘Kom, we gaan op hondenjacht.’

Even later waren ze beiden weer buiten, en zochten naar de honden, die ze later op een open plek vonden. Ze knalden ze allemaal af.

‘Wat bedoelde je met ‘dit is het land van plezier,’ vroeg de ene man.

De andere man zei niets. ‘Dat zul je wel zien,’ zei hij even later. Beiden liepen ze naar een kasteel toe wat leegstond. ‘Hier kan je voorlopig blijven,’ zei de man. ‘Ga niet naar huis, want de honden zullen je pakken. Er zijn hier zoveel wilde honden.’

De man knikte, en ging het kasteel binnen. De andere man ging weer terug naar zijn eigen huisje.

In het kasteel keek de man zijn ogen uit. Hij was moe, sloot de deuren, en ging in een kamer in een bed liggen. De volgende ochtend was hij vroeg wakker. Hij besloot het hele kasteel te bezichtigen. In een torenkamertje lagen een man en een vrouw. ‘Heb je het gehoord van de honden?’ vroeg de vrouw.

‘Ja, ik weet er alles van,’ zei de man die net was binnengekomen.

‘Nee, je begrijpt me niet,’ zei de vrouw. ‘Ik bedoel .... ach laat maar.’

‘Nee, vertel het hem,’ zei de man die naast haar lag.

‘Okay,’ zei de vrouw. ‘Wij waren allemaal achternagejaagd door de honden, en kwamen hier, in het land van plezier.’

Plotseling begonnen de ogen van de vrouw gelig te worden. Ze omhelsde de man die naast haar lag, kuste hem, en sprak : ‘Wij verloren allemaal een partner aan de honden. Maar kijk, hier vinden we er één terug.’

‘Waar heb je het over,’ vroeg de man die in de deuropening stond.

‘Nou,’ zei de vrouw geheimzinnig, ‘jij zal hier ook een nieuw maatje terugvinden.’

‘Oh, maar daar heb ik helemaal geen zin in,’ zei de man in de deuropening.

‘Maar terug naar huis kun je niet,’ zei de vrouw. ‘Want de honden zullen je pakken.’ Buiten hoorden ze geblaf, en de schrik sloeg de man weer om het hart. ‘Zoek je maatje op, schat,’ zei de vrouw, ‘want zij die hier dagen alleen blijven zullen het kasteel uitmoeten, en aan de honden overgeleverd

zijn.'

'Pardon ?' zei de man. 'Wie bepaald dat ? Ik mocht hier voorlopig blijven, en ik hoop dan weer naar huis te kunnen gaan. Ik zal zeker de dood van mijn geliefde moeten verwerken in een diepgaand rouwproces.'

De vrouw begon te lachen. 'Er is geen weg meer terug. Elke dag groeit het aantal honden. Ze hokken hier snel, en daar valt echt niet tegen op te jagen. Zij van het huisje zijn allang dood. De heer van het kasteel zal het niet toestaan dat je hier nog iets langer blijft dan een paar dagen, tenzij je een nieuw maatje vindt.'

'Hoe bedoel je ?' vroeg de man. 'Hoe kan het dat zij die van het huisje zijn allang dood zijn ? En wie is de heer van het kasteel ?'

Weer begon de vrouw te lachen, en omhelsde de man naast haar nog een keer, en zei terwijl ze hem kustte : 'Er is alleen leven mogelijk in het kasteel. De rest is aan de honden overgeleverd. Ze zullen het echt niet lang volhouden, en tenslotte zijn ze al jaren dood .... hahaha .... Er is geen ontsnapping mogelijk uit het kasteel .... Tenzij je voer voor honden wil zijn ...'

De man draaide zich om, wilde weglopen, maar vroeg toen : 'Waar kan ik dat maatje vinden ?'

Maar de man en de vrouw die met elkaar waren zeiden niets meer. De man liep weg, en na een lange tocht door het kasteel kwam hij in een andere toren terecht waar hij een vrouw in een kamer zag liggen. De vrouw was omringd door honden. De man schrok. 'Ze zijn maar opgezet hoor,' zei de vrouw. De man haalde diep adem. Als dit zijn maatje moest zijn, dan ging de man nog liever gewoon dood. De vrouw had iets arrogants over haar, en iets dominants. Ze leek totaal niet op zijn vorig liefje. Na een lange zwerftocht door het kasteel kwam hij in een andere toren waar een andere vrouw zat. Hij moest nu snel beslissen, tenzij alles wat die andere vrouw had gezegd een leugen was. 'Pardon ?' vroeg de man. 'Wie is de heer van het kasteel, en wat zijn zijn bedoelingen ?'

De vrouw begon te glimlachen. 'Wat heb je er voor beeld bij ? Wie denk je ?' Toen vertelde de man het hele verhaal, terwijl de vrouw in lachen uitbarstte. 'Nou, deels is het wel waar, maar als je geen maatje vind, dan wordt je niet uit het kasteel gezet voor de honden .... Nee, het is allemaal veel erger .... Dan zal de heer van het kasteel zelf met je afrekenen ....'

De man schrok. Wat kon hij verwachten ? Wie was die heer van het kasteel, en wat zou hij doen ?

De vrouw schudde met haar hoofd van het lachen, en de man begon zich heel ongemakkelijk te voelen. 'Uit hoeveel vrouwen kan ik kiezen, en voor wanneer moet dat gebeuren ?' vroeg de man.

De vrouw wees op een poster waarop de meest verschrikkelijke vrouwen stonden vol prestige, verwaandheid en tuttigheid. Hij kon zich geen vreemder gezelschap bedenken. 'Nou, lever me dan maar over aan die heer van het kasteel,' zei de man. De vrouw greep de man, deed hem handboeien om, en leidde hem naar een donkere kamer waarin een oude man zat. 'Zo,' zei de oude man, 'ik neem aan dat je geen keuze kon maken ? Goed, dan zul je geworpen worden in de vrouwenput waar de armste en vieste vrouwen leven.'

‘Alles beter dan dat tuig op die poster,’ zei de man.

De man werd naar een put geleid, en daar ingeworpen, waardoor hij helemaal onder de modder kwam te zitten. De oude man begon te lachen, en ook de vrouw. Even later kwamen er nog meer vrouwen om de put heenstaan om de man uit te lachen. De vrouwen in de put leken op holbewoners, en de man keek recht in allerlei gangen die bereikt konden worden vanuit de put. Hier leefden de vrouwen. De man kreeg erge medelijden met hen. De vrouwen waren zo paranoïde en zo depressief dat ze hem niet bij hen lieten. De man besloot maar in het midden van de put te blijven.

Hier leidde hij een eenzaam bestaan. Elke dag werd hem voedsel toegeworpen. Hij dacht terug aan de honden, en wilde dat hij door de honden zou zijn verscheurd, maar hier waren geen honden, en hij moest leven met zijn wonden. Hij begreep dit kasteel niet. Totdat de oude man hem op een dag uit de put liet komen.

‘Wie zijn die vrouwen, wat heb je met hen gedaan ? Ze zijn wild en onbereikbaar,’ vroeg de man.

‘Maar ze hebben je al die tijd in leven gelaten,’ zei de oude man.

‘Ik had liever dat ze me hadden verscheurd, want het is daar geen leven. Ik ben nog liever dood,’ zei de man.

‘Ik zal je vertellen wie zij zijn,’ zei de oude man. ‘Eens werden ook zij door honden nagejaagd, en kwamen hier terecht, en vonden geen maatje.’

‘Waarom hebt u mij nu uit de put gehaald ?’ vroeg de man.

‘Omdat ik hoopte dat je je maatje in de put zou vinden,’ zei de oude man.

Toen werd de man in een ander put geworpen. Deze put was veel dieper, en hij gleed helemaal door de modder door allerlei gangen heen, totdat hij in een grote modderpoel terechtkwam. Hier was niemand, en hij begon een lange tocht onder de grond, totdat hij uiteindelijk uitkwam op een plek dichtbij zijn huis. Hij was blij dat hij het nare uitstapje naar het bos had overleefd. Hij zou nooit meer teruggaan naar het bos. Wel moest hij aan zijn geliefde denken, die hij in het bos had verloren. Thuisgekomen kreeg hij de schrik van zijn leven toen hij zijn liefje gewoon in bed zag liggen. Hij maakte haar wakker, en vertelde wat er was gebeurd. ‘Ik was helemaal niet met je in het bos,’ zei de vrouw. ‘En honden ? Ik weet niks van honden.’ De man staat voor een raadsel. Zou hij het maar gedroomd hebben ?

Einde

Wilde Honden II

Een man en een vrouw waren in het bos. Na een tijdje werd hun rust verstoord door geblaf van honden in de verte. Het geblaf begon dichterbij te komen, en de man en de vrouw begonnen bang te worden. Snel pakten ze hun spullen en renden van het geluid vandaan. Ze renden tussen de bomen en door struikjes heen, en kwamen na een lange tocht in een klein hutje terecht. Hier besloten ze te rusten, maar al snel hadden de honden hen gevonden. De honden waren woest, en probeerden door de deur en de ramen binnen te komen, maar gelukkig zat alles dicht. Maar meer en meer honden leken het hutje te omsingelen, en probeerden de deur open te krijgen. Overal om hen heen hoorden ze gekras. De honden probeerden een opening in het hutje te krijgen. Ze wisten dat ze niet meer konden vluchten, en ze wisten ook dat ze het niet overleefden als de honden erin zouden slagen binnen te komen. Daarom besloten ze maar gewoon verder te gaan met hun liefkozen. Misschien was het wel de laatste keer. Hun harten gingen tekeer van angst. Ze kusten elkaar. Toen brak de muur open, en de honden stortten zich op de liefkozende man en vrouw. Ze werden allebei flink gebeten. Onder het bloed strompelde de man weg, terwijl de vrouw gegrepen werd. De honden sleurden de vrouw mee naar hun hol, terwijl de man kon ontsnappen.

Gelukkig lieten ze de vrouw in leven, alhoewel ze erg verwond was. Ze moest nu eten wat de honden haar brachten, en leefde sindsdien in gevangenschap. De man hield veel verschrikkelijke littekens aan de vechtpartij over, en dacht daarbij dat hij haar verloren had. Maar op een dag ontdekte een wandelaar de gevangenschap van de vrouw, en ook kwam de man het al snel te weten. Ze besloten een hele goede jager vanuit het buitenland over te laten komen om de honden uit te schakelen. Dat lukte deels, maar de laatste hond viel de jager aan. De jager kwam om het leven, en de hond ging terug naar zijn prooi in het hol. De hond verkrachtte de vrouw, en na een tijdje baarde de vrouw twee honden. De vrouw voelde zich zo vies dat ze nooit meer naar de samenleving terugwilde. Ze vonden haar na vele jaren toen de honden alledrie al dood waren. De vrouw was paranoïde en herkende de man niet eens meer. Ook sprak ze haar taal niet meer.

De vrouw begon agressief gedrag te vertonen, en iedereen vertrok. Ze moesten de keuze van de vrouw respecteren. Maar op een dag, vele jaren later, stond de vrouw ineens bij de man voor de deur. Ze leek hem nu wel weer te herkennen, en toen hij opendeed duwde ze hem zachtjes naar binnen. Ze gingen naar de kamer en ze omhelsde hem. Achter hen hing een schilderij van wilde honden, en als wilde honden omhelsden ze elkaar. Maar naar het gevaarlijke bos zouden ze nooit meer teruggaan.

Einde

De Wilde Hond

Ze woelde in haar slaap als een wilde hond.
Ze zou degene die haar man om het leven had gebracht wel willen aanvallen en hard bijten,
Ze droeg de littekens ervan op haar hart.
In haar dromen ging ze op jacht, op zoek naar de moordenaar van haar man,
maar zonder resultaat. En zo was het ook in het dagelijks leven.
Zij moest met deze wond leven.
Ze leefde als een wilde hond.

De dominee kwam haar vaak opzoeken,
En dan las hij voor uit gedichtenboeken, of hij vertelde verhalen,
Door de dominee kwam ze er doorheen.
De gesprekken inspireerden haar, en gaven haar rust, als een veilige haven.
Maar als hij weg was, dan had ze het moeilijk.
Gelukkig kwam de dominee vaak, heel vaak.

Ze ging niet naar de kerk, nee,
Daar deden ze te moeilijk,
Maar voor de dominee had ze een zwak.
Hij worstelde zelf ook met een aantal dingen.
De dominee was altijd haar steun en toeverlaat.

Ze woelde in haar slaap,
Ze dacht aan de dominee en haar man die dood was,
De dader was nooit gevonden, maar hij was om het leven gebracht door messteken,
In haar gedachten was zij altijd op zoek, altijd op jacht,
Nooit had ze rust, alleen als de dominee er was.

Op een dag nam hij haar mee naar een sprookjespark,
Ze kon zo alles een beetje relativieren aan de hand van sprookjes,
En aan het einde van de dag nam hij haar mee naar een restaurant.
Het was een Oosters restaurant met vreemde plaatjes aan de muur.
Een andere keer nam hij haar mee naar een restaurant met jachtplaatjes aan de muur.
Op sommige plaatjes stonden wilde honden,
Al zou het alleen maar gaan om deze plaatjes te zien, dan zou ze naar het restaurant gaan,
Het inspireerde haar, want voor haar waren de wilde honden een beeld van gerechtigheid,
En ze had het gevoel alsof er geen gerechtigheid was op aarde.
De wilde honden waren voor haar een beeld van de hemel,
Hun jacht zou wel slagen.

De dominee legde haar uit dat de wilde hond een metafoor is van wat we niet begrijpen,

We zijn op zoek, maar we vinden het niet,
Dat wat we verloren hebben krijgen we niet terug,
Maar op een dag zullen we het wel begrijpen,
En dan kunnen we pas echt zeggen dat de jacht geslaagd is,
Als wij zelf gegrepen zijn door de wilde hond.

Ijsziek

Hij was op het piratenschip, op de ijszee. Het was verschrikkelijk koud, en hij begon steeds vreemder te hallucineren en te dromen. Hij was zowel zeeziek als ijsziek. De piraten leken in zijn hallucinaties steeds langer en dunner te worden. Soms leken ze ver weg en soms dichtbij. Hij zweefde op het randje van de dood. Hij was verschrikkelijk aan het ijlen. Hij probeerde zich dingen te herinneren, terwijl hij niet meer wist of hij wakker was of sliep. Hij zag vanaf het schip de gigantische ijszee. Waren de laatste herinneringen die hij had wel echt? Alles tolde voor zijn ogen. Hij kon geen werkelijkheid van verbeelding meer onderscheiden. Hij voelde zich dronken van de kou. In zijn gedachten probeerde hij terug te gaan door de dagen. Hoe kwam hij hier? En waarom was hij hier op de ijszee? Hele vage herinneringen had hij, en hij wist niet of ze waar waren. Hij probeerde zijn herinneringen te grijpen, maar hij kon het niet. Ze leken uit zijn vingers weg te glijden en ze leken te veranderen. Hij probeerde te janken, maar hij kon het niet. Hij voelde zich als bijna bevroren. Hij was al zoveel dagen op deze zee, of misschien wel weken. Hij kon zich herinneren dat het steeds kouder werd. Was het niet een waarzegster die hem op deze tocht had gezonden? Hij ging in zijn gedachten terug om vat te krijgen op de herinneringen over de waarzegster, maar of het waar was wist hij niet meer. Het drong hem op als de werkelijkheid. Het was alleen even een flits, en het begon zich al snel te vervormen.

Ze had twee stenen. Het waren orakelstenen. Een steen was de tranen steen, en de andere steen was de urine steen. Ze keek in de stenen, en sprak tot hem: 'Ga over de rivier van varkensbloed tot de urine zee.' De bloedvarkens waren woest zoals altijd. Toen hij op zijn bootje op de rivier was moest hij er een paar afschieten met zijn boog. Gruwelijk gromden zij. Hij kwam aan bij de urine zee, laat. Hij wachtte op verdere tekens, maar die kwamen niet. Zij had gezegd dat hij tekens zou ontvangen. 'Die vervloekte stenen doen altijd vaag,' mopperde hij tegen zichzelf.

Hij ging aan boord van een piratenschip, diep in de woestijn, aan de urine zee. De piraten waren lang en woest. Sommigen hadden messen tussen hun tanden. Ze zouden aanleggen bij een amazone eiland. De amazones hielden vee voor bloed en urine. De urine van de zee was ondrinkbaar. De piraten zouden naar het eiland toegaan om met de amazones te onderhandelen.

Het eiland was een reusachtige woestijn op zichzelf. Op het eiland liepen mannen rond aan ketenen. Het waren zware criminelen. Het was een ballingen eiland. Ook op dit woestijn eiland waren er bloed rivieren en urine rivieren. Er zouden hier ook veel kampen en nederzettingen zijn van de amazones die de mannen gebruikten als slaven.

Na een lange zeereis van vele dagen kwamen ze eindelijk aan op het eiland.

De zee van urine zelf was de zee van vergetelheid, een natuurverschijnsel in de diepte van de eindeloze woestijn. Toen hij op het eiland was aangekomen was hij alles van zijn verleden vergeten. Hij wist niet meer waarom hij hier was. Het zijn op de urine zee van vergetelheid had hem dronken gemaakt.

Na de onderhandelingen gingen ze verder de zee op langs het reusachtige woestijneiland. Verderop zou de urine zee steeds meer overgaan in een ijszee.

De reusachtige ijszee liep over in een zee van bloed. Op een rotseneiland op de zee van bloed woonde een ijsheks. Het duurde vele weken voordat ze daar aankwamen. Het was een donkere vrouw, en hij herkende haar onmiddellijk. Het was een flits van zijn geheugen wat hij weer terugkreeg. 'Jij bent de vrouw van het orakel die mij deze tocht heeft laten maken,' zei hij. Ze glimlachte warm en liefdevol. 'Dat is mijn andere deel,' sprak ze. 'Ik wilde dat je ook dit deel zou leren kennen. Alleen zij die de tocht maken zullen mij waarlijk kennen en waardig genoeg zijn om met mij te zijn.'

Ze bood een trouwring aan, maar hij raakte in paniek. 'Nee !' riep hij. 'Daarvoor ben ik niet gekomen ! Er moet een ander doel zijn, anders is alles voor niets geweest !'

'Niets is voor niets geweest,' sprak ze. 'Ik bied je een huwelijk aan.'

'Steek het huwelijk in je dikke reet !' riep hij. 'Ik doe niet mee.'

Maar de piraten grepen hem stevig vast.

'Wat ? Een gedwongen huwelijk ? Dat kan niet waar zijn !' riep hij.

Toen sloegen de piraten hem neer. 'Bedankt,' zei de vrouw. Ze ging naar hem toe en schoof de ring om zijn teen. 'Een huwelijks-slaaf om mee te beginnen. Later zien we wel verder.'

Hij kwam weer bij bewustzijn aan ketenen. Hij keek om zich heen en zag meerdere mannen aan ketenen. Hij vroeg zich af waar hij was. Overal was woestijn, dus hij dacht dat het het woestijneiland was. Hij kon zich herinneren dat hij gedwongen werd tot een huwelijk, een huwelijk tot een ijsheks. De andere mannen lachten hem uit, en hij wist niet waarom, maar hij dacht dat het was omdat hij nieuw was.

Even later kwamen er amazones om de mannen te inspecteren. 'Ben ik een crimineel dat jullie mij hier houden ?' vroeg hij. Ze zeiden niets en gingen door de rijen. 'Hey !' riep hij. 'Wat heeft dit te betekenen ?'

'Mond houden,' zei een dikke vrouw, terwijl hij een klap kreeg. Hij stortte in elkaar. Daarna kreeg hij nog een paar schoppen totdat hij weer zijn bewustzijn verloor. Deze vrouwen waren keihard.

Toen hij na een tijdje weer bij zijn bewustzijn was gekomen was de ijsheks er weer. 'Waarom doe je mij dit aan?' kreunde hij.

'Accepteer je het huwelijk of wil je hier blijven?' vroeg ze.

'Ik accepteer het,' zei hij. Hij werd weer neergeslagen, en kwam pas weer bij op het rotseneiland van de ijsheks in de bloedzee.

Hij zuchtte. 'Waarom moet dit allemaal?' vroeg hij. 'Ik had nooit naar je moeten luisteren en naar je orakels.'

'Te laat,' sprak ze. 'Zij die mijn andere deel hebben gezien komen nooit meer van me weg.'

'Leuk,' zei hij. 'Wie verzint zulke regels?'

'Het orakel,' sprak ze.

'Oh, die twee stenen, de tranen steen en de urine steen?' zei hij spottend. 'Heb je geen andere stenen?'

'Je hebt teveel praatjes,' zei ze. 'Als je zo doorgaat moet ik je ombrengen.'

'Oh, ook een regel van het orakel?' zei hij boos. Maar tegelijkertijd werd hij heel bang, en kalmeerde zichzelf. 'Goed, ik accepteer alles wat je zegt. Wat moet ik doen?'

'Je hebt mijn derde deel nog niet gezien,' sprak ze.

'Ik weet niet of ik je derde deel wel wil zien,' zei hij, 'tenzij je derde deel me hieruit haalt.'

'Dat kan,' zei ze, 'maar zij is erger dan dit deel.'

'Laat dan maar zitten,' zei hij. 'Het is al erg genoeg.'

'Nee, je moet haar zien,' zei ze.

'Ik wil niet!' kermde hij.

Ze sleurde hem mee naar een deur en deed de deur open. Er viel een pop uit. De pop had menselijke afmetingen. 'Hier is ze,' sprak ze.

'Maar dat is een pop,' zei hij.

'Nou en?' zei ze.

Hij kreeg de pop mee en mocht gaan waar hij wilde gaan, maar mocht de pop niet wegdoen, want dan zou hem iets verschrikkelijks overkomen. De pop ging mee in een doos. Hij kreeg een schip en mocht vertrekken.

Hij was erg blij. De bemanning van het schip zei dat hij maar beter kon doen wat de ijsheks hem

zei, anders zou het verkeerd met hem aflopen. Hij wilde de pop overboord laten gooien, maar de bemanning durfde dat niet. Ze vreesden de ijsheks.

Hij besloot het zelf te doen toen ze sliepen, en kieperde de pop in de doos uit het schip. Niet lang daarna was er een verschrikkelijke storm. De bemanning was razend en zagen hem als de schuldige. In hun woede grepen ze hem en wierpen hem overboord. Toen begon de storm kalmer te worden. Ergens zag hij de doos drijven en zwemde er naartoe. Hij nam de pop uit de doos. Zij kon drijven. Hij wist dat hij niet terugkon op het schip. Ergens dichtbij was een eiland waar hij met zijn handen naartoe peddelde terwijl hij op de pop lag. 'Boe,' zei de pop. 'Wist je niet, hè?' De pop begon tot leven te komen, en dreef niet meer. Het laatste stukje moesten ze zelf zwemmen. 'Dus ik kom daadwerkelijk niet zomaar van je af?' vroeg hij. 'Ik denk dat ik gek wordt. Heb je ook een vierde deel?'

'Het vierde deel is voor hen die overwinnen,' sprak ze.

'Wat overwinnen?' vroeg hij.

Ze wees op zijn teenring: 'De vervloekte teenring van het gedwongen huwelijk,' sprak ze.

'Hoe kan ik het overwinnen?' vroeg hij. Hij nam de teenring af en wierp het in de zee. Maar ineens was de teenring weer om zijn teen. 'Het zit vast,' zei ze. Hij zuchtte.

'Ik denk echt dat ik gek wordt,' zei hij, 'maar alles beter dan dat kamp van verbande criminelen.'

Ze had een schortje aan van wat lange witte veren.

'Weet je dan niet dat je zelf het vierde deel bent?' vroeg ze.

'En zo is het gegaan,' zei een man tegen de psychiater, 'en daarom ben ik hier. Ik ben getrouwd met een pop en kan daarom mezelf niet vinden.'

'Die pop, hè?' zei de psychiater. 'Staat die bij u thuis?'

'Ja,' zei de man. 'Die is één dag levend geweest, en daarna was het weer gewoon een pop, en toen heb ik haar mee naar huis genomen, na een lange zee tocht.'

'En u zegt die zee was geheel van urine, overlopende in een ijszee en daarna in een bloedzee?' vroeg de psychiater.

De man knikte. 'Zeer eigenaardig, zeer eigenaardig,' sprak de psychiater. 'Zeg, mag ik die pop eens zien?'

'Maar natuurlijk,' zei de man enthousiast. 'Ik ben blij dat u mijn verhaal gelooft.'

'Nou ja, geloven is een groot woord,' zei de psychiater. 'Eerst zien, dan geloven. Daarna zou ik ook graag die urine zee willen zien waar u het over had.'

'Daar kom je niet zomaar,' sprak de man. 'Dan moet je eerst over een varkensrivier, en dan mag je hopen dat je het overleefd, want er zijn daar allemaal woeste bloedvarkens.'

'Dat is me nogal wat,' sprak de psychiater. 'Laat me dan eerst maar eens die pop zien om te beginnen.'

De man nam de psychiater achterop zijn fiets mee naar zijn huis. De donkere pop met het schortje van een paar lange witte veren zat op de bank. Verder was ze naakt.

'Nou, nou,' sprak de psychiater, 'dat is me nogal een pop. Het lijkt wel op een sex pop.'

'Nou, psychiater,' zei de man. 'Ik voel mezelf als een sexpop want het was een gedwongen huwelijk.'

'Ik begrijp het,' knikte de psychiater. 'Is er ooit sprake geweest van verkrachting ?' vroeg de psychiater.

'Nooit,' zei de man. 'Het is maar een pop.'

'Gelukkig maar,' zei de psychiater. 'Dat is al een last minder. Nou, vertelt u mij eens : Hoe is dit nu allemaal gekomen. Waar begon het mee ?'

'Nou, zoals ik al zei,' zei de man. 'Ik ging naar een indiaanse waarzegster in de buurt, en ze gebruikte haar orakelstenen en gaf mij de opdracht.'

'Vreemd, zeer vreemd,' zei de psychiater. 'Zullen we eens naar die waarzegster toegaan ?'

Maar de man begon in paniek te raken. 'Daar wil ik niet meer komen !' riep hij. 'Ik heb een teenring waar ik van probeer af te komen, maar zodra ik hem afdoe zit de teenring er weer om.'

'Eigenaardig,' zei de psychiater. 'Laat u mij dat eens zien.'

De man deed zijn schoen en sok uit en nam de teenring van zijn teen af. Hij gaf de teenring aan de psychiater. 'Wat een prachtige teenring,' zei de psychiater.

'Nee, het is een vervloekte teenring, mijnheer de psychiater,' zei de man. 'De teenring van het gedwongen huwelijk.'

'Maar er zit geen teenring meer om uw teen,' zei de psychiater. 'Waarschijnlijk heeft u alles gewoon gedroomd, en heeft u de teenring ooit eens gekocht of gekregen. Zeg, mag ik eens met die indiaanse waarzegster praten waar u het over had ? Ik begrijp dat door die gebeurtenis alles misliep in uw leven, zegt u. U hoeft niet met mij mee te gaan, maar kunt u mij het adres van die waarzegster geven ?'

'Ik ben bang dat de teenring straks weer aan mijn teen zit als u weg bent,' zei de man. Hij liep naar de kast en haalde er een kaartje uit. 'Hier is haar visite kaartje, en neemt u gerust de teenring mee. Ik wil de teenring niet meer. Ik heb er teveel ellende aan overgehouden.'

'Wilt u dat ik de pop ook meeneem ?' vroeg de psychiater.

'Graag,' zei de man.

De psychiater stopte de teenring met het visite kaartje in zijn zak, en nam de pop mee in een grote plastic tas. Bij de waarzegster aangekomen belde hij aan. Een donkere vrouw deed open.

'Goedendag,' sprak de psychiater. 'Ik heb nogal een vreemd verhaal gehoord van één van mijn patiënten, en zou daar graag met u over willen praten om een en ander te verifiëren.'

'Komt u verder,' sprak de vrouw warm en hartelijk. Hij legde de tas in de gang neer en kreeg een stoel in de huiskamer waarop hij ging zitten, en begon toen het verhaal te vertellen.

De vrouw luisterde ernaar met open mond. Aan het einde van het verhaal begon ze te lachen. 'Ik kan mijn oren niet geloven,' sprak ze. 'U moet weten dat ik ten eerste geen tranen steen of urine steen heb, en ten tweede heb ik hem nooit zulke opdrachten gegeven, en ten derde is de rest van het verhaal al helemaal het bizarste wat ik ooit heb gehoord.'

De psychiater haalde de teenring uit zijn zak en liet het aan de vrouw zien. De vrouw knikte bewonderend. 'Het is een mooi ding, maar ik heb het nog nooit eerder gezien. Ik heb niets, maar dan ook niets met deze zaak te maken.'

'Maar kent u hem ?' vroeg de psychiater.

'En of ik hem ken,' zei de vrouw. 'Hij is hier vaak geweest.'

'En wat gebeurde er dan ?' vroeg de psychiater.

'We hadden sex voor geld, en ik voorspelde voor hem de toekomst,' legde ze uit.

'Wie betaalde ? U of hij ?' vroeg de psychiater.

'Hij betaalde. Het is mijn professie, mijnheer,' sprak ze. 'Bent u hier nieuw ? U bent hier in de rode buurt.'

'Dus u bent hoer, en waarzegster,' zei de psychiater. 'Ik vraag me af hoe hij zo geworden is, en waarom hij deze dingen denkt. Heeft u enig idee hoe hij zo geworden is, of zijn er hier dingen gebeurd waardoor hij misschien in de war is geraakt.'

De vrouw keek de man geheimzinnig aan. 'Ik heb zo mijn beroepsgeheimen,' sprak ze.

'Dat is vaag, heel vaag,' sprak de psychiater. 'Ik heb informatie nodig om mijn eigen professie te kunnen uitvoeren.'

'Dan komt u maar met de politie of een advocaat,' sprak de vrouw, 'maar ik ga niet zomaar persoonlijke informatie aan u geven.' De vrouw stond op en wenkte hem. 'Ik kan u niet verder helpen op het moment,' zei de vrouw koud. 'De informatie is gevoelig.'

Na een paar minuten stond de psychiater op de stoep. Hij was de tas met de pop vergeten. Daarna werd de deur weer opengemaakt. 'U bent uw sex pop vergeten,' zei de vrouw terwijl ze de tas overhandigde. Ze sprak nog steeds koud.

'Het is mijn sex pop niet,' zei de man, 'maar van mijn patiënt. Is die pop toevallig ook van u ?'

'Nee hoor,' sprak de vrouw kil, en smeed de deur weer dicht.

Inmiddels zat de teenring weer om de teen van de man, en de psychiater stond voor een raadsel. De psychiater had de andere teenring nog steeds in zijn zak. 'Had u toevallig meerderen van zulke ringen ?' vroeg de psychiater.

'Nee,' zei de man. De ring was adembenemend mooi. De psychiater bleef er maar naar staren. 'Weet u dat u heel rijk kunt worden ?' sprak de psychiater langzaam.

'Ik weet het,' zei de man, 'maar ik wil er vanaf.'

'Ik begrijp het, ik begrijp het,' sprak de psychiater. 'De waarzegster ontkende alles, maar ze had naar eigen zeggen wel haar beroepsgeheimen. Het ging om persoonlijke en gevoelige informatie.'

'Ik ben veel vergeten,' zei de man. 'Het komt door de urine zee, de zee van vergetelheid, waarop ik was.'

'U heeft niet toevallig gewoon wat gedronken ?' vroeg de psychiater.

'Kan wezen, kan wezen,' zei de man.

'Ik heb namelijk nog nooit van een urine zee van vergetelheid gehoord,' sprak de psychiater. 'Misschien haalt u dingen door de war.'

'We dronken soms wat voordat we sex hadden,' zei de man. 'Een stimulerend drankje.'

'Of misschien heeft ze een verdovend middel in het drankje gedaan ?' vroeg hij. 'Je kunt hoeren nooit vertrouwen.'

'Misschien,' zei de man. 'Ze zei dat ze een heks was, een ijsheks.'

'Ik begrijp het,' zei de psychiater. 'En heksen kun je al helemaal niet vertrouwen. Het was een waarzegster.'

'Precies,' zei de man. 'En die teenring die telkens verschijnt is het bewijs.'

'Weet je zeker dat je geen hele bak thuis hebt met zulke teenringen ?' vroeg de psychiater. 'Het zijn wel hele aparte ringen die je niet zomaar ergens vindt.'

'Ik weet het zeker,' zei de man.

'Nu,' zei de psychiater. 'Het verhaal wat u mij vertelt lijkt heel veel op een meervoudig personaliteiten syndroom. U denkt dat u een deel bent van de waarzegster.'

'Nee,' zei de man. 'Dat denk ik niet. Dat zei de pop.'

'Maar poppen praten niet,' zei de psychiater. 'Ik denk dat u in de war bent met iets, onder invloed van drugs of alcohol. Het verhaal klopt van geen kanten.'

De man begon zenuwachtig te worden. 'Goed, u gelooft mij niet, terwijl u zelf zag dat ik de teenring weer terughad. Ik zit hier mijn tijd te verdoen.'

'Luister,' zei de psychiater. 'Er kan heel goed misdaad in het spel zijn. De vrouw wilde niet echt meewerken, en alles is uiterst verdacht.'

'Schakelt u de politie dan in ?' vroeg de man.

'Ik zit er wel aan te denken,' zei de psychiater, 'want voor nu komen we geen stap verder.'

'Doe dan wat,' zei de man. 'Want mijn leven is een hel.'

Een man wordt wakker van het geblaf van honden. 'Karel, laat de honden uit !' roept zijn vrouw. De man kleedt zich snel aan en gaat met de herdershonden naar buiten. Wat een vreemde droom had hij gehad over een ijsheks en dat hij bij de psychiater zat. Hij had een slecht huwelijk, en probeerde zijn vrouw zo veel mogelijk te ontwijken. Toch kon hij ook niet zonder, alsof hij vastzat aan onzichtbare ketenen.

'Droom, droom, laat de tovenaar je lach zien,
Droom, droom, laat de tovenaar je traan zien,
Oh droom, en laat de tovenaar al je ketenen zien,
Want hij staat bij de grote ketel,
de dromenketel, waar hij alles weer goed kan maken,
Als de dromensmid is hij, als de woordensmid is hij,
Hoe diep de woorden ook in je hart zijn geschoten,
Hij vist ze er weer uit,
Hij is de dromenvisser,
Hoe diep de vloeken ook in je hart zijn gestoken,
Hij vist ze er weer uit

Droom, droom, laat de tovenaar je hart zien,
Laat de tovenaar je pracht zien en al je pijn,
Droom, droom, laat de tovenaar de ijsheks zien,
Zij die met je spot, zij die je telkens bedot,
Laat het zien, laat het de dromensmid zien,
Hij is de dromenvisser,
Hij neemt je mee, op de zee, een weg eruit,
Een weg erdoor, opdat je het sieraad ziet,
De teenring die nooit weggaat, het is niet wat je denkt,
Het is een onbegrepen geschenk,
Het vertelt een verhaal,
Oh droom, droom, totdat het zichtbaar wordt voor jou,
Begrepen als het sieraad van genezing,
Over de zeeën nam het je mee, tot een kroning

Droom, droom, laat de tovenaar het zien,
Laat de tovenaar je helpen,
Geef hem je tijd en energie,
Hij leidt je erdoor,
Met een ring en een verhaal,
Hij leidt je erdoor'

De man keek op van het vreemde lied.
De honden blaften nog steeds.
Een man in een paars gewaad stond voor hem.
Hij wilde wegrennen.

'Ik ben de tovenaar,' sprak de man.
Karel keek weer op naar de man.
'Karel ?' vroeg de tovenaar.

'Ja ?' zei Karel.
'Ik moet je wat vertellen,' zei de tovenaar.

'Droom, droom, op de golven van je droom,
Op de golven van je liederen,' zong een vreemd lied.

'Wat moet ik hiermee ?' vroeg Karel.

'Ik ben de tovenaer van je dromen,' sprak de man.
Karel kon niets dan buigen voor de man en viel op zijn knielen,
terwijl de honden nog steeds afschuwelijk blaften.
'Stop jongens !' riep hij naar de honden, maar ze gingen maar door.

'Ze zijn erg waakzaam,' zei de tovenaer.
'W... wie bent u ?' vroeg Karel.
'Ik ben de tovenaer van je dromen,' zei de tovenaer weer.

'Droom, droom, ik ben het lied van je hart ...'

'Kunt u alstublieft stoppen met zingen,' zei Karel bijna huilend.
'U maakt me gek.'

'Ongevoelig, hè ?' sprak de tovenaer.
'De laatste tijd probeer ik je te breken met dromen, want je leeft in een grote leugen.'

'Ik weet het,' sprak Karel.
'En het maakt me gek. Ik wordt verscheurd door twee kanten.'

'Laat je verscheuren, Karel,' sprak de tovenaer.
'Zoals het nu is is het niet goed.'

'Droom, droom,' ging het lied verder.

'Houd op !' krijste Karel.

Karel rolde over de grond met zijn vingers in zijn oren, maar hij kon het niet meer stoppen. Het ging harder en harder en nam hem helemaal over, totdat hij op de golven was van de urine zee om zijn leven te vergeten. Er was een teenring aan zijn teen die er nooit afkon. Het was als een implantaat, als een keten. Het was gedwongen. Hij rolde aan de voeten van de ijsheks. 'Gevangene van de trouwring,' sprak ze.

'Laat me los, heks !' schreeuwde Karel.

'Waarom zou ik ?' vroeg de ijsheks.

'Laat me sterven in ijs !' riep de man. 'Ik houd het niet meer vol ! Het is altijd hetzelfde liedje, eeuwig en altijd.'

'Wij horen bij elkaar,' sprak de ijsheks. 'We zijn delen van elkaar.'

De man zuchtte. Hij probeerde het te begrijpen.

'De kaart van de ijsheks,' sprak de tovenaer, 'een kaart in je dek.
Ze laat je nooit meer los, want het is een deel van je hart,

Een teenring is wat ze je gaf, de trouwring,
En de waarzegster voorspelt de toekomst,
Een andere kaart in je dek,
Zij speelt met het orakel en jou,
En zendt je op verre tochten om de ijsheks te ontmoeten,
Zodat je wakker wordt aan haar voeten,
Geketend aan een pop die je hart bewaart,
de derde kaart, totdat je je hart vindt, de vierde kaart,
Niets dan blaffende herdershonden die het geheim van het huwelijk bewaken,
En dan ben ik de vijfde kaart, de dromenkaart, om je inzicht te bieden. Droom diep.'

De man keek op en zag de kaart van de tovenaar boven hem zweven. Hij probeerde de kaart te grijpen, maar het vloog van hem weg, terwijl de ijsheks ijselijk lachte.
Hij voelde zichzelf als wegzinkende in een ijszee, totdat alles begon te bloeden.
Hij voelde zichzelf als een pop die zijn hart niet kon bereiken.

Hij werd wakker op het piratenschip op de ijszee. De kou had hem vreselijk doen hallucineren en dromen. Hij voelde zich als op het randje van de dood, en hij was zeeziek. Ook was hij ijsziek.

'Ik ben aan het ijsdromen !' riep hij. Hij had niet het gevoel dat iemand hem zou kunnen horen. Hij zag de piraten heel lang en dun worden, heel ver weg, en dan weer dik en dichtbij. 'Het zijn nachtmerries !' gilte hij.

'De kaart van het piratenschip op de ijszee,' sprak een stem.

'Die kaarten zijn gevaarlijk,' zei hij.

'Nee, nee,' zei de waarzegster, 'we hebben ze nodig.'

'Waar ben ik ?' vroeg hij.

'Bij mij, onder hypnose,' sprak ze. 'Ik ben de dromendokter. Ik genees je verleden.'

'Ik was in een nachtmerrie,' zei hij. 'Stervende van de kou op een piratenschip.'

'Dat piratenschip was je leven,' zei de waarzegster.

'Waar is het goed voor ?' vroeg hij. 'Ben ik nog steeds ijsziek ?'

'Kijk,' zei de waarzegster. Hij zag brandend ijs. De kaart begon te branden.

'U doet traukjes,' zei hij.

Hij was zwaar aan het hallucineren op het schip. Hij jammerde zachtjes. Hij was aan het ijlen. Hij vroeg zich af of hij de enige was. Misschien waren de piraten wel zo gewend aan de ijszee en zo gehard dat ze niet meer zeeziek en ijsziek werden. Voor hem was het de eerste keer. Ze waren op weg naar de ijsheks. Zij woonde op een rotsen eiland.

Hij viel in een diepe slaap. Ze brachten hem voor de ijsheks. Hij was nieuw. Hier ontwaakte hij. Ze glimlachte naar hem. Ineens was ze in de verte, lang en dun, en toen weer dichtbij en dik. Hij was nog steeds aan het ijlen. 'Ijsziek, hè ?' zei ze. 'Je moet er wat voor over hebben om bij me te kunnen komen.'

'W... wat doe ik hier ?' vroeg hij. 'B... ben ik dood ?'

'Je zou dood kunnen zijn,' zei de ijsheks.

'Laat me los, heks !' riep hij.

'En toen werd ik wakker in mijn bed,' zei een man bij de psychiater.

'Volkomen normaal,' zei de psychiater. 'U had misschien koorts of iets verkeerd gedronken, en toen bent u vreemd gaan dromen. Iedereen droomt weleens vreemd. Er is niets met u aan de hand. Dromen zijn volkomen normaal. Het is een verwerkings-mechanisme van het menselijk lichaam. Het is heel psychologisch. Als ik u was zou ik me geen zorgen maken.'

'Maar ik ben bang nog te gaan slapen,' sprak de man. 'Het is niet de eerste keer. Mijn hele leven is het al zo. Ik leef in twee werelden.'

'Volkomen normaal,' zei de psychiater. 'Misschien moet u schrijver worden ? Doe iets met de dromen.'

'Ja, maar ik ben bang voor mijn dromen,' zei de man. 'Ik ben erdoor opgesloten. Aan de andere kant heb ik ook een Stockholm syndroom lijkt het wel, alsof ik verliefd ben op mijn eigen dromen. Er is ook iets zoets aan mijn nachtmerries wat ik maar niet kan verklaren. Het is heel dubbel.'

'Eén van onze pilletjes, en je bent van alles af,' zei de psychiater.

'Dat is teveel van het goede,' zei de man. 'Zoals ik u al zei kan ik ook niet zonder. Maar wat zijn dat voor pilletjes ?'

De psychiater keek hem diep aan. 'De pilletjes zijn genaamd "IJsziek". Alle psychiaters slikken die pilletjes, en dat is ook de voorwaarde geweest om hier te kunnen werken. Het heeft als bij-effect dat je één keer ongeveer droomt zoals u heeft gedroomd, en daarna droom je bijna nooit meer, en ben je van alles af. Wel moet je die pilletjes je hele leven blijven slikken.'

'Waarom ?' vroeg de man.

'Anders komen de dromen terug, erger dan ze ooit zijn geweest,' sprak de psychiater.

De Speelgoed Fabriek

De psychiater gaf hem medicijnen die hem hallucinaties gaven van de natuur, omdat hij depressief was geworden door de stadse etiquette, maar de patiënt had klachten over de medicijnen. De hallucinaties zouden te wild zijn. Het zou voorkomen dat hij zich midden in een stammenoorlog bevond. Hij vroeg zich af of het bijwerkingen waren.

De psychiater schudde zijn hoofd. 'Nee, nee, dat zijn geen bijwerkingen. Het is een manier om wat afleiding te hebben.'

Maar de patiënt begon steeds meer te klagen over de medicijnen, dat hij hallucinaties van donkere vrouwen ervan kreeg die hem pijn deden.

Ook hiervan zei de psychiater dat het bij het medicijn hoorde, om zo los te komen van alle stadse trauma's.

'Dus eigenlijk krijg ik een nieuw trauma om los te komen van het oude trauma?' vroeg de patiënt. De psychiater schudde zijn hoofd, terwijl hij zijn pijp uitklopte. 'Jongen, moet je eens even goed naar mij luisteren. De hallucinaties weten wat ze doen. De vrouwen moeten het trauma eruit slaan,' sprak hij.

'Maar mijn depressies lijken erger te worden,' zei de patiënt.

'Dat is altijd zo in het begin,' zei de psychiater. 'Moet je luisteren. Wat als ik je wat andere medicijnen meegeef? Dan kun je uittesten welke medicijnen je het beste liggen.'

De man ging met verschillende doosjes medicijnen naar huis, en probeerde ze allemaal uit. Elk medicijn bracht weer andere soorten hallucinaties.

'Het lijkt wel als het lezen van boeken,' zei de man toen hij weer terugwas bij de psychiater, 'of het kijken naar films.'

'Precies,' zei de psychiater. 'Het is heel therapeutisch.'

'Ook wel erg politiek,' zei de patiënt. 'Ze proberen je een bepaalde kant op te drukken, om je van een bepaalde partij lid proberen te krijgen.'

'Ah, zo moet je dat niet zien,' zei de psychiater. 'Het zijn verhalen. Doe ermee wat je wilt. Als het is uitgewerkt neem je er weer één in, of je neemt een ander.'

'Maar is er geen verslavings-gevaar?' vroeg de patiënt, 'want sommige medicijnen zijn wel erg aantrekkelijk.'

'Tja,' zei de psychiater, 'het helpt je je belevingsvermogen te herstellen. Natuurlijk is het het beste ze

niet te slikken, maar soms heeft een mens een duwtje nodig.'

'Ik begrijp het,' zei de patiënt. 'Dus elk medicijn heeft weer zijn eigen fantasie?'

'Ja,' sprak de psychiater, 'en het helpt het lichaam zelf die stoffen aan te maken, dus het is alleen maar voor tijdelijk, totdat het lichaam de stof heeft overgenomen.'

'Interessant,' zei de patiënt. 'Ik zou wel veel meer medicijnen willen uitproberen.'

Die dag ging de man met een hele tas vol medicijnen naar huis, en probeerde ze thuis allemaal uit. Na een paar weken was hij terug bij de psychiater. 'Geweldig,' sprak de patiënt. 'Ik voel me al een stuk beter, en ben tegelijkertijd van mijn televisie verslaving afgekomen.'

'Wonderbaarlijk,' sprak de psychiater. 'Dat is goed nieuws.'

'Ja,' sprak de patiënt. 'Ik ben er erg enthousiast over, maar ik moet er wel bijzeggen dat mijn sociale leven er erg onder lijdt. Ik kom haast niet meer onder de mensen, omdat ik mijn hallucinaties veel interessanter vindt.'

'Tja, het gaat een beetje om balans zoeken,' sprak de psychiater. 'De hallucinaties bieden hun eigen sociale leven, als een soort virtuele realiteit, maar ik kan me voorstellen dat de mensen om u heen dat lastig kunnen vinden.'

'Ja,' sprak de patiënt, 'vooral mijn vrouw, want die begint nu ook al depressief te worden doordat ik haar minder aandacht geef.'

'Is het geen tijd voor haar dan om ook eens een pilletje uit te proberen?' vroeg de psychiater. 'Ik kan zo een afspraak voor haar maken.'

'Nee,' zei de patiënt, 'dat is geen optie. Ze is bang voor de psychiater, en al helemaal voor medicijnen. Ze denkt dat het troep is, en vooral nu ik haar zo negeer.'

'Oh, dat is niet leuk,' zei de psychiater. 'Maar wij hebben ook medicijnen die het sociale leven opstuwen. Je gaat dan anderen ook door hele andere ogen bekijken, door speciale soorten hallucinaties.'

'Dat lijkt me wel wat,' zei de patiënt. 'Dan zou ik die heel graag willen gebruiken, want nu staat mijn huwelijk op het randje van instorten.'

De man krijgt weer andere soorten medicijnen mee, en gaat ze thuis uitproberen. Hij geeft weer veel aandacht aan zijn vrouw, en bekijkt haar inderdaad met andere ogen, meer als in een verhaal. Hij komt enthousiast terug bij de psychiater een paar weken later. 'Nou, het heeft gewerkt, hoor,' zei hij tegen de psychiater. 'Mijn vrouw is er enorm door opgeleefd.'

'Goedzo,' zei de psychiater.

Maar na een tijdje kwam de rekening bij de man binnen waardoor hij enorm schrok, en waardoor hij en zijn vrouw in enorme financiële problemen kwamen. Beiden werden ze hier depressiever van dan ze ooit waren geweest en begonnen alles op elkaar af te reageren. Ook beschuldigden ze elkaar ervan. 'Laten we rustig blijven,' zei de man. 'Misschien maakt mijn lichaam de nodige stoffen nu zelf aan, zodat we de psychiater niet meer nodig hebben.' Maar de financiële depressie en alles wat daarmee te maken had was te zwaar. Ze waren diep in de schulden gekomen. Hij had speciale

medicijnen nodig voor financiële depressie, en wist dat hij dan eerst uit de schulden moest komen, en dan voor de medicijnen moest sparen. Maar de schulden werden steeds erger, want doordat de man nu depressiever was dan ooit verloor hij zijn baan. Hij kwam in een vicieuze cirkel terecht en werd helemaal naar beneden gezogen, terwijl hij zijn vrouw meezoog. Na een tijdje kon zijn vrouw er niet meer tegen, en kwamen ze in een scheiding. Nu had hij ook speciale medicijnen nodig om dit te verwerken. Hij zag het niet meer zitten. Hij besloot gokker te worden, maar hierdoor verloor hij zelfs al zijn bezit. Een ziekenhuis kon hij niet betalen, dus hij werd een zwerver. 'Het is allemaal de schuld van die vervloekte medicijnen,' gromde hij. Toen hij de psychiater eens op straat tegenkwam vloog hij hem aan. Hij begon op de psychiater in te slaan, totdat de politie kwam om hem te arresteren en naar de gevangenis te brengen. 'Dat is ook een oplossing,' dacht hij bij zichzelf. 'Hier heb ik in ieder geval te eten, te drinken en een dak boven mijn hoofd.'

In de gevangenis kwam hij ook dieven tegen die de speciale hallucinatie medicijnen hadden gestolen. 'Duur zijn ze, hè ?' zei hij tegen zijn medegevangenen. Ze knikten. 'Daarom stalen we ze, en nu zijn we hier.'

'Het zit ons ook niet mee,' zei hij. 'Het lijkt wel alsof die medicijnen ons de afgrond in hebben geholpen.'

'Therapie noemen ze dat dan,' sprak één van de dieven. 'Een geneesmiddel, maar nee.'

Tot zijn grote verbazing kreeg hij in de gevangenis dezelfde soort medicijnen die hij had, maar dan gratis. Het hoorde bij het resocialisatie proces en het werd door de staat betaald. 'Verwacht er maar niet teveel van,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal sterk verdunt. Het houdt je tussen wal en schip.' En zo was het. De medicijnen speelden een spelletje met hem.

'Ik denk dat ze ons gewoon die troep geven zodat zij in ieder geval hun baan kunnen blijven behouden,' sprak hij tegen zijn medegevangenen, die knikten.

'Natuurlijk,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal doorgestoken kaart. Waarom zou een dokter iedereen daadwerkelijk willen genezen ? Dan heeft hij geen werk meer en geen inkomsten. Het zijn slimme en sluwe gasten.'

'Daarom vloog ik er ook één aan,' zei de man. 'En blijkbaar werkt het ziekenhuis samen met de politie. Zo weten ze ons altijd te krijgen en te houden.'

'Het is één groot complot,' zei de dief. 'Ik heb geen vertrouwen meer in de maatschappij. Ze hebben mijn respect verloren, en ik neem nu gewoon wat ik nodig denk te hebben.'

'Laten die medicijnen ons dit ook niet hallucineren ?' vroeg de man.

'Dat zou best kunnen,' zei de dief. 'Ik zou er in ieder geval niet van opkijken.'

De volgende dag komt de psychiater hem opzoeken. Hij kan tot de psychiater spreken van achter glas. 'Ik heb er over nagedacht,' sprak de psychiater. 'Ik wist dat je de medicijnen nodig had en niet kon betalen. Dat kan inderdaad frustrerend zijn, en sommigen gaan dan door het lint. Ik kan de rechtbank vragen u te berechten met verzachtende omstandigheden.'

'U doet maar wat u niet laten kan,' sprak de man, 'maar ik zit hier best. Hier heb ik in ieder geval een dak boven mijn hoofd, te eten en te drinken, en de medicijnen, alhoewel zwaar verdunt. Het houdt me in het midden, maar het is beter dan niks.'

'Ik heb speciale medicijnen waardoor u psychiater of politie kunt worden,' sprak de psychiater. 'Lijkt u dat niet wat ? Dan heeft u volledige beschikking over de medicijnen die u nodig heeft.'

De man wordt boos. 'Jullie zijn grote oplichters,' roept hij. Dan is de bezoekerstijd om. De volgende dag komt zijn vrouw hem bezoeken. 'Echt, het spijt me,' zei ze. 'Ik had het nooit moeten doen. Mijn leven is nu nog wel erger dan het was.'

'Dat is jouw probleem,' zei de man. Ook dat gesprek was snel afgelopen. Het gevangenis leven viel hem zwaar, maar het was beter dan buiten de gevangenis. Ook had hij het gevoel dat de gevangenisbewakers geen gelukkig leven hadden, dus daar moest hij ook niet aan denken. Op een dag kwam de psychiater weer langs, maar de man wilde hem niet meer zien. Na lang aandringen kwam de man toch, en had een gesprek met de psychiater van achter het glas.

'Luister,' zei de psychiater. 'Ik heb je echt verkeerd ingeschat. Ik denk dat ik je verkeerde medicijnen heb gegeven, en om het goed te maken heb ik nu de juiste medicijnen voor je, en je mag ze gratis hebben op volle sterkte.'

De man dacht dat hij toch niets te verliezen had, en nam de medicijnen aan zonder te vragen waar het voor was, of wat het voor een effect zou hebben. Toen de psychiater weg was nam hij wat van de medicijnen in. Hij kreeg dit keer wel hele vreemde hallucinaties. Hij was bij de tandarts en de tandarts begon in zijn tanden en kiezen te boren. Ook begonnen de oren van de tandarts te groeien. Hij probeerde weg te rennen, maar hij was gebonden aan de stoel waarin hij lag. Van de pijn merkte hij dat hij niet meer kon praten. Hij schrok wakker en wilde direct de psychiater spreken, maar hij kon nog steeds niet praten. Hij besloot daarom te schrijven, maar ook dat hielp niet. Omdat het beschreven werd als een gevangenis-ongeval mocht hij zo gratis naar het ziekenhuis. Hier kreeg hij wel allerlei medicijnen op volle sterkte, maar hij kon nog steeds niet spreken. Hij dacht bij zichzelf hoe hij nou zo stom kon wezen om zomaar medicijnen te slikken terwijl hij van niets wist. Maar ook het denken ging steeds moeilijker. In het ziekenhuis begonnen ze medicijnen te dwingen en ook kreeg hij gedwongen spuitjes. Hij kon zich niet verdedigen. Hij zat in zichzelf opgesloten en gleed langzaam weg in een coma. Hij wist nu wel zeker dat de psychiater een grote misdadiger was. Na een tijdje verklaarden ze hem dood, terwijl hij nog steeds in leven was, en alles kon horen. Hij kon horen hoe zij zijn begrafenis al aan het regelen waren.

Dan komt zijn ex-vrouw ineens huilend binnen. 'Jullie hebben hem teveel rotzooi gegeven !' riep ze. 'Hij kan wel schijndood zijn. Dat heb ik weleens gelezen dat dat kan gebeuren als mensen teveel medicijnen hebben genomen.' Maar ze wilden haar niet geloven.

'Ik eis dat jullie stoppen waar jullie mee bezig zijn !' riep ze, 'en dan zien of hij misschien uit zijn schijndood komt omdat hij geen medicijnen meer binnen krijgt.' Ze liep naar hem toe en voelde zijn pols. 'Zie !' krijste ze. 'Hij heeft nog steeds polsslagen. Hij is helemaal niet dood, stelletje criminelen !'

Maar zij grepen ook haar, en injecteerden haar vanwege opstandig gedrag. Ze maakten aantekeningen dat ze gevaarlijk zou zijn, en snel was zij ook in een coma, en werd dood verklaard. Nu zouden ze beiden begraven worden. Ze kreeg hele vreemde hallucinaties door de injecties. Ze kon met haar ex-man spreken, en hij kon terugspreken. Maar het waren slechts hallucinaties. Haar ex-man hoorde haar niet meer. Toen ze beiden levend waren begraven en waren gestorven hallucineerden zij door, alsof zij een nieuw leven hadden gekregen. Maar zij waren niet bij elkaar.

De man zag een tandarts voor hem staan, en gaf hem een klap in het gezicht. Ook de vrouw zag een tandarts voor haar staan, en deed hetzelfde. Er kwam geen politie aan te pas dit keer. Maar de oren van de tandartsen begonnen weer te groeien. 'Wat is dit voor medicijn !' schreeuwde de man naar de tandarts. Maar de tandarts gaf geen antwoord. De mond van de tandarts werd steeds kleiner en

kleiner. Plotseling was de tandarts een konijn. Het konijn probeerde weg te rennen, maar de man kwam achter het konijn aan en schopte het. 'Ons hele leven hebben jullie vernield!' riep hij. 'Vertel op, wat voor medicijn was het! Houd je niet van de domme!'

Toen veranderde het konijn in een eend, en toen in een bad-eendje. 'Een stuk speelgoed zijn wij,' zei het bad-eendje. 'Het medicijntje van een speelgoed-treintje. Het is geen eigen keuze of beloning, maar een geschenk, een leuk cadeau voor de verjaardag, of zomaar omdat het een mooie dag is, of je hebt eens de jackpot gewonnen.'

De man viel flauw en begon te schuimbekken en over te geven met stuiptrekkingen. 'Houd me niet voor de gek!' riep de man. 'Wat voor medicijn is het!' Plotseling bevond de man zich in de natuur, gebonden aan een paal, terwijl donkere vrouwen voor hem stonden en hem sloegen. 'Wat voor medicijn is het!' riep de man weer.

'Het is speelgoed!' riepen de vrouwen.

'Wat voor speelgoed?' vroeg hij.

'Jij bent speelgoed,' zeiden ze. 'En wij verkopen het weer door.'

'Houd me niet voor de gek!' riep de man. 'Wat voor medicijn is het!'

'Speelgoed,' zeiden de vrouwen. 'Wij zijn speelgoedmakers, poppenmakers.'

'Ziek,' zei de man.

'Waarom ziek?' vroegen de vrouwen. 'Het levert goede winst op.'

Hij eindigde in een doos, en kwam in een speelgoedwinkel terecht als pop.

'Mama, hij gedraagt zich zo raar,' zei een meisje toen haar moeder de pop voor haar had gekocht. 'Alsof de pop leeft.'

'Zit er dan maar niet aan, lieverd,' zei de moeder. De pop belandde op de poppenbank naast een andere pop, zijn vrouw. Hij fluisterde naar zijn vrouw. 'Hoe ben jij hier terecht gekomen?' Ze vertelde een soortgelijk verhaal.

'We zitten hier flink in de problemen,' fluisterde hij.

Eigenlijk kwam hij pas vrij door een atoom oorlog. De lucht was vol met prachtige energieën. De speelgoed fabriek was gekomen.

Ik en mijn Video Spelletje

Een speelgoedwinkelier was in gesprek met een oude dame die speelgoed wilde kopen voor haar kleinzoon.

'Wat moet het precies wezen ?' vroeg de speelgoedwinkelier.

'Hij is dol op video-spelletjes,' zei de vrouw.

'Het liefst met indianen en cowboys. Daar is hij gek op.'

'Hmmm,' zei de speelgoedwinkelier, 'en leidde haar mee naar de bak waar de video-spelletjes waren. Bladert u hier maar even tussen.' Het ware hele dunne schijfjes als diskettes. De vrouw zocht er een paar uit, en rekende ze af. 'Uw kleinzoon zal er vast erg blij mee wezen,' glimlachte de speelgoedwinkelier.

'Dat geloof ik ook,' sprak de oude vrouw. 'Het is toch zo'n goeie jongen. Hij heeft altijd alles over voor iedereen. Hij heeft een hart van goud.'

'Nou, dan is het hem gegunt,' sprak de speelgoedwinkelier. De vrouw bleef maar doorpraten over haar kleinzoon, totdat het sluitingstijd was, maar de speelgoedwinkelier wilde haar niet zomaar wegsturen. 'Zeg, wilt u anders niet een kopje thee met me drinken in het magazijn ?' vroeg de speelgoedwinkelier vriendelijk.

'Nee,' zei de oude vrouw, 'ik moet nu direct weg.' De vrouw keek op haar horloge en schrok. 'Het is inderdaad erg laat.' Toen rende ze haastig de winkel uit. De man zuchtte. Het was weer een drukke dag geweest.

De volgende dag kwam de kleinzoon van het oude dametje langs. Hij wilde één spel ruilen, omdat het toch niet was wat hij wilde. 'Kijk maar in de bak,' zei de speelgoedwinkelaar vriendelijk. Snel had de jongen zijn keuze gemaakt, en ging de winkel uit. De volgende dag was de jongen er weer. 'Nou, het zijn mooie spelletjes,' zei de jongen, 'maar mijn huiswerk lijdt er zo onder. Heeft u ook spelletjes waar tegelijkertijd mijn huiswerk in gedaan kan worden ? Oma heeft me geld meegegeven.'

De speelgoedwinkelier glimlachte vriendelijk en sprak : 'Maar natuurlijk. Goed dat je ernaar vraagt. ' Hij liep even het magazijn in en kwam toen terug met een hele doos vol spelletjes die ook nog eens leerzaam zijn. 'Hier, je mag ze allemaal gratis hebben,' zei de speelgoedwinkelier. 'Ze worden namelijk toch niet verkocht. Niemand wil ze.'

'Graag,' zei de jongen blij, 'en ik wil ze wel.' Vrolijk ging de jongen de winkel uit met de doos, maar de volgende dag was hij er weer. 'Het sluit niet echt aan op mijn huiswerk,' zei de jongen. 'Het zijn hele mooie en leerzame spelletjes, maar het loopt niet gelijk op. Ik heb namelijk ander huiswerk opgekregen.'

De speelgoed winkelier glimlachte. 'Zo is het leven, jongen,' sprak hij. 'Maar misschien kan er een samenwerking komen tussen de speelgoedfabriek en de school ? Als je me even zegt wie je onderwijzer is, dan kan ik hem bellen en dan kunnen we overleggen.'

'Dat zou fantastisch zijn,' zei de jongen.

Maar de onderwijzer was een hele nare man, en wilde niets met de speelgoedwinkelier te maken hebben. Spelletjes hoorden niet thuis in het huiswerk. De onderwijzer was absoluut ongeïnteresseerd, en het gesprek was vlug afgelopen. De jongen kreeg het te horen en was enorm

kwaad. Hij was verschrikkelijk aan het stampvoeten en schelden. Mensen kenden hem niet meer terug. Hij vertelde het ook aan zijn oma, die ook verschrikkelijk kwaad werd op de onderwijzer. De oude dame belde de man op en schold hem de huid vol. 'Je moet je schamen om zo'n creatief project af te wijzen. Kinderen hebben spelletjes nodig. Spelenderwijs leren ze veel beter.'

Maar de onderwijzer was erg geschokt, en vroeg zich af hoe ze al deze dingen durfde te zeggen. 'Spelletjes horen niet thuis op school,' zei de man. 'Die zijn voor de vakanties. Spelletjes maken kinderen lui en gemakzuchtig. Zo wordt het leervermogen vernietigd.'

'U kletst uit uw nek,' gilte de oma. 'U zult nog van mij horen.' Toen gooide ze de hoorn op de haak.

De speelgoedwinkelier had het inmiddels bij andere scholen geprobeerd en daar lukte het wel. De jongen wilde overgeplaatst worden, maar dat mocht niet. Dat was wettelijk zo geregeld in het land. Alleen met een zeer goede reden mocht er overplaatsing aangevraagd worden. De oma was woedend. Ook de speelgoedwinkelier wilde het er niet bij laten zitten. Ze zeiden dat de jongen werd behandeld als een gevangene. Er werden brieven over gestuurd naar de regering, maar die werkte totaal niet mee. Toen kwamen de telefoontjes, maar ook dat hielp niet. De jongen moest gewoon op zijn oude school blijven.

Het was in die dagen dat de speelgoed fabrieken een speelgoed atoomoorlog opzetten. Er verschenen torens en gebouwen op de wolken, en grote steden, en de lucht was vol met prachtige energieën. Het was een groot kunstwerk. Ook andere landen zagen het in de lucht en bewonderden het. Ook de regering bewonderde het, en zo mocht het jongetje eindelijk overgeplaatst worden. Zijn oude school werd gesloten, en het duurde niet lang totdat kinderen helemaal niet meer naar school hoefden. De speelgoedfabrieken waren de nieuwe scholen geworden.

Een jongetje schoof zijn nieuwe video spelletje uit de computer. Het ging over een speelgoed atoomoorlog. Het jongetje had goed gevochten, en een hoge score behaald, met veel bonus. Hij ging naar zijn moeder toe en vroeg om de deodorant. Hij was helemaal onder het zweet.

'Wat heb je gedaan ?' vroeg zijn moeder.

'Het nieuwe video spelletje,' hijgde hij. 'Het was fantastisch.'

'Maar heb je je huiswerk al af ?' vroeg zijn moeder.

'Als het goed is hoeven we niet meer naar school nu,' zei het jongetje.

'Wat bazel je nu, ventje,' zei de moeder, die hem een draai om zijn oren gaf.

'Laat maar,' zei het jongetje. 'Ik zal mijn huiswerk nu direct gaan doen.'

Moeder kwam even later naar zijn kamertje boven, en zag hem weer een video spelletje spelen. 'Ik gooi dat ding nog eens uit huis,' brulde zijn moeder.

'Maar het huiswerk staat hierop, ma,' zei het jongetje. 'Ik heb het van de meester meegekregen.'

Moeder kijkt naar het scherm en is verbaasd. 'Je hebt gelijk,' zei ze. 'Dit is jouw huiswerk. Dat is een nieuwe vorm van huiswerk, in een video spelletje ?'

'Ja, mam,' zei het jongetje. 'Het heet de Speelgoed Fabriek, zodat kinderen meer spelenderwijs leren.'

'Dat is me nogal een uitvinding,' zei moeder. 'Dat zal dan wel een hoop minder geklaag zijn over het huiswerk.'

'Dat hoop ik ook,' zei het jongetje. 'Gaan we dan ook verhuizen?'

'Verhuizen?' vroeg moeder verbaasd. 'Hoe kom je daar nou weer bij?'

'De meester zei als ik het spel heb gewonnen dan krijgen we een nieuw huis, veel beter dan wat we nu hebben,' zei het jongetje.

'De meester maakt zeker een grapje,' zei moeder.

'Nee, echt,' zei het jongetje. 'En als ik het spel gewonnen heb dan krijg ik ook nog een andere prijs.'

'En wat is dat?' vroeg moeder.

'Dat u weer beter bent,' zei het jongetje.

Er kwam een traan uit moeder's ogen, want moeder was ernstig ziek. 'Ik kan dat bijna niet geloven, mijn jongen,' zei moeder vriendelijk, 'maar ik vind het toch heel lief van je dat je zulke dingen zegt.'

Die nacht heeft moeder erge nachtmerries. Ze droomt ook dat ze dood gaat. Als ze wakker is gaat ze naar het kamertje van haar zoontje, en vraagt hoe ver hij is met het spel. 'Nog even, ma,' zei hij. 'Het is heel zwaar geweest, maar ik kom er wel doorheen.'

Op een dag heeft hij het spel af en heeft hij het gewonnen, maar het is alleen een huis op de computer, in het video spelletje, en ook de moeder is een poppetje in het video spelletje, en zij is genezen. Het jongetje laat het zien aan zijn moeder. Ze vindt het heel mooi, maar ze is ook teleurgesteld dat het niet echt is. De vrouw wordt zieker en zieker, en sterft dan aan haar ziekte. Het jongetje is ontroostbaar. 'Er moeten betere spelletjes verzonnen worden,' zei hij tegen de meester. 'Ik heb zo hard mijn best gedaan, maar alles was maar een spelletje.'

De vader van het jongetje is boos op de meester, want het zou zijn zoontje valse hoop hebben gegeven. In het spelletje zou alles steeds beter gaan, maar in de echte wereld werd alles steeds erger. Toch blijft het jongetje de spelletjes spelen, en hoopt één dag zelf een video-spelletjes maker te worden, maar dan niet alleen in samenwerking met scholen, maar ook met de woningbouw en het ziekenhuis. Hij wil dus ook een soort dokter worden, een speelgoed dokter.

Zijn vader vind hem maar een dromer. 'Het leven is hard. Daar kun jij niets tegen beginnen,' zegt zijn vader altijd, maar het jongetje vecht door. Op een dag wordt ook zijn vader ernstig ziek, en ondanks alle mooie beloftes van de video-spelletjes sterft zijn vader ook niet lang daarna. Psychisch gaat het niet goed met het jongetje. Ook hij moet naar de dokter.

Op een dag komt hij een klasgenootje tegen. Het meisje heeft een soort blauwe krassen op haar voortanden als van een stift. Ook kan hij zien dat ze haar tanden niet goed heeft gepoetst. 'Ik ben blij dat je naar de dokter gaat,' zei het meisje tegen hem.

Het jongetje schrok van haar woorden. 'Dat is wel heel gemeen wat je tegen me zegt, dat je blij bent dat ik naar de dokter ga.'

Het meisje werd overstuur van zijn woorden. 'Ik bedoel dat ikzelf ook veel naar de dokter ga. Het

kan soms helpen, en ik voel met je mee.'

'Sorry dat ik je verkeerd begreep,' zei het jongetje. 'Het gaat psychisch niet goed met mij, en ik ben soms een beetje in de war.'

Plotseling is er geen beeld meer. Het video-spelletje is gecrashed. Als het jongetje het spelletje weer oplaad is het meisje er niet meer.

'Ik dacht toch echt dat het echt was,' zei het jongetje tegen zichzelf, 'maar het was maar een video-spelletje. Ik hoop dat mijn hele leven maar een video-spelletje is geweest, en dat ik het spelletje zal winnen, of dat ik misschien een ander spelletje krijg.'

Hij voelde een hand op zijn schouder. Het was zijn vader. En ook zijn moeder stond achter hem. 'Ben je eindelijk wakker geworden uit je coma, jongen?' zei zijn vader. 'We dachten : Laten we je maar achter de computer zetten, want daar hield je altijd zo van.'

'Video-spelletjes, ja,' zei het jongetje. 'Ik ben blij dat jullie nog leven. Wat was er met me gebeurd?'

'Geschept door een vrachtwagen,' zei vader.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei het jongetje.

Zijn vader gaf hem toen een doos vol met nieuwe video-spelletjes. 'Op naar een nieuw leven, jongen.'